

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

היללת רבי קהודה בר אלעאי השבועי, התועדות הילולא עם חרב אליוהו, חרב סקו, חרב איזילס וחרב יעקובוביץ // עמ' 24

בעריש שיינפלד איפה אתה?

שבעים שנות סיפורי מופת ודבקות
מההילולא הקדושה במירון // עמ' 18

שני פטפטנים בשיעור
שיחת חברים
עם מיני יוספי

הטוב הגנוז
הדסה סאסי

בני הזוג רבו בשקט
במשך עשתיים בסלון,
ולא קלטו שהאורחת
יושבת... במטבח!
התועדות

משעמם לך בתפילה?
שאלת השבוע

למה שתק הרבי?
סופרים וסיפורים,
נעמה מנסי

נפרדנו בחמיצות.
תודה השם
צבי יחזקאלי

**משקיעים
באמונה**
מקום בטוח לכם לק.

לפרטים חייגו
072-395-1096

באמונה
גויס לכן קיימנו

זה הזמן להשקיע באמונה
וליהנות מ-2 מנגנוני הגנה

**גם בטוחה
נדל"נית
וגם ערבות
חברה**

לשיארה חוזרים עם אותיות וילדים

5 שבועות
לחודש היכרות
+ מתנה*
לכל מצטרף!

אותיות וילדים

אש אש! מדורה!

6 מה לא ילד לא יגיד לך מה הרי אורח לא?

ירושלים של הבר והחושן
הילדים שחיים בכל שכונת ערבית מול הר הבית

צפרדעים ומטבעות
האססים הביתיים שהופכים כל בית למיני מוזיאון

איך לישור

כך תביט משטח מקורי לטבר

הקטנים האהובים

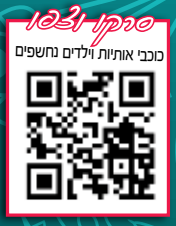
המסע הגדול

ענקי התורה והחסד
הרב יוסף והרבנית ברכה קאפח
נעם ושיירה ונגרבר
איורים: הנגאל תורגמן

קטאן
המשחק
CATAN

**ולמזרפיק עכשין!
הספר החדש בסדרת גדולי האומה
או משחק קטאן במתנה!**

*בתחייבות לשנה

סיקור וצילום
מכבי אותיות וילדים נחשפים

בין הכותבים: שי צרקה עם קומיקס "הרצל" | ג'קי ירחי | מושיק גולוט עם קומיקס "המטה השבור" | נתנאל ובת-אל אפשטיין | חיים ולדר | אורי לרמן | טוביה רוזנפלד | אבישי שטרית | יהונתן רוזנהק | דרון שפר | נדב נוה | אתי אלבוים | דובי קייך עם קומיקס "ארתור ובלו" מדורים: יצירה | אומנות | לימוד אנגלית | ציור | אפיה ובישול | טבע והיסטוריה | תרבות ומדע | אימון אישי ויעוץ ועוד |

אותיות וילדים
יחד עם לרבי ישראל

להצטרפות >> שלחו סמס ל-055-9663035
או התקשרו *8980 | או חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים'

שירת חברון
תוכנית הוראה

מבית ישיבת שבי חברון

מטרה שגשג

מכללה ירושלים
איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

לצלול
לתוך עומקו של התנ"ך
לגעת בקצה גובהן של הדמויות
להיות חלק מחבורה איכותית,
משפחתית וחמה.

תוכנית ההוראה של מדרשת שירת חברון בעיר האבות והאימהות בשיתוף המכללה בבית וגן

ימים פתוחים:

כ"ג אייר [3.5] ♦ י"ג סיון [24.5] ♦ כ' סיון [31.5] ♦ כ"ז סיון [7.6]

בואי לבנות קומה אמיתית ומשמעותית.
להיות קרובה למערת המכפלה.
לשמוע שיעורים של תלמידי חכמים
ולהדבק בתורתם.

תואר בשלושה ימי לימוד

ליווי וקשר אישי

מעונות חינם לשנה א'
במכללה בי-ם

מעון במקום

הסעות לפי מוקדים

אם כל זה מדבר אלייך, מקומך איתנו!

♦ לפרטים ולהרשמה- מסרת רחמים 050-9964403 ♦

הלא ראוה לני אנליסי ליוסליס בירכתי ראוולא ואלו
אפסיקיס אדבר בינינו. איני יודע אם חווית חוויה
כזאת צימי חייב, אבל אני יכול לרדוד בתור מעביר
ליחורים, לשיד לא כל כך נעים...

צריך לומר וואו!!

כולם מגיעים למקום אחד, ביום אחד, בחיבור נפלא ומעורר השתאות. באמת, הגילוי הגדול של רבי שמעון בר יוחאי, הוא הסוד של החיבור. אחד הביטויים הידועים בספר הזוהר משתמש במילה 'חיבור' ביחס לזוהר: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". כלומר, על ידי החיבור שלך - ספר הזוהר, עם ישראל יצאו מן הגלות. בעצם, כל מי שכותב ספר נקרא 'מחבר', הוא 'מחבר' הספר. כי בכתיבת ספר, האדם מחבר רעיונות שונים. ספר הזוהר הוא החיבור הגדול, עיקר עניינו הוא לחבר. הזוהר הקדוש מחבר בין עבר לעתיד, בין הגוף לנשמה, ובין היהודי לאלוקיו. רבי שמעון בר יוחאי מלמד אותנו את עומק נשמתו של כל יהודי, ואת עומק החיבור של כל יהודי לארץ ישראל. אם לומר במילה אחת - הזוהר מלמד אותנו את הפנימיות. את הסוד.

חסידי מספרים על הבעל שם טוב שאמר על עצמו, שהוא אוהב הרבה אור. התלמידים לא כל כך הבינו מה הכוונה, אז מישרו מזקני החבורה הסביר ש'אור' בגימטריה שווה 'רד'. רז זאת מילה נרדפת למילה סוד. כשמתגלה הפנימיות, כשמבינים את הסוד של הדברים, אז יש התפעלות והתעוררות גדולה. לכן השמחה העצומה שיש בל"ג בעומר - הכל בגלל שעם ישראל חזר אל הסוד שלו. חזר אל הגילוי הכי פנימי שלו.

שיתהפך הכול לטובה!

חלק מאוד משמעותי מגילוי הסוד, זאת היכולת לראות טוב. להתבונן גם על סיטואציות שנראות לך שליליות, ולדעת מתוך אמונה ברורה שהן באמת חיוביות, ורק צריך לגלות איהן. לפני זמן מה קראתי סיפור אצל רבי אלימלך בידרמן. בחוברת שלו הוא כתב את הסיפור כאילו הוא קרה למישהו אחר, אבל לבי אומר לי שהסיפור קרה אצלו. בכל אופן, הוא סיפר על מגיד שיעור, שבאחד השיעורים שהעביר בשבת הוא ראה שני אנשים שיושבים בירכתי האולם ולא מפסיקים לדבר ביניהם. אינני יודע אם חוויתם חוויה כזאת בימי חייכם, אבל אני יכול להעיד בתור מעביר שיעורים, שזה לא כל כך נעים... מיד אתה מתחיל לחשוב שלא מעריכים את מה שיש לך לומר, ואפילו מזלזלים בך.

כשהסתיים השיעור, שהיה ברוך השם שיעור טוב, אנשים באו לומר "ישיר כוח", וגם אותו צמד אנשים ניגש אל הרב. אחד מהם אמר: "ישיר כוח הרב!" הרב שאל אותם בנימוס, "על מה אתם אומרים תודה?" אז היהודי ענה: "מה זאת אומרת? על השיעור! הנה, חברי היקר שאינו דובר עברית מאוד רצה להשתתף בשיעור שלך. כדי שהוא גם יוכל להבין קצת, תרגמתי לו באופן סימולטני את כל השיעור...".

חברים, בסוף סיפור כזה צריכים לומר וואו! מדהים איך ברגע אחד הסיטואציה נראית לך ממש שלילית, וברגע הכול מתהפך. האדם הזה שדיבר לך כל הזמן בשיעור מרגיז אותך מאוד! גם אם אתה מצליח להבליג על החוצפה, בלבך אתה עדיין מלא כעס וחושב: 'איזה חוסר דרך ארץ! איזה חוסר נימוס!' אבל כשאתה מגלה את הסוד ומבין באמת מה הייתה הסיטואציה, לא רק שאתה מפסיק לראות את האדם מולך באופן שלילי, אלא אתה אפילו מעריך אותו הרבה יותר ממשתתף רגיל בשיעור.

הסיפור הזה הוא גם דוגמה טובה לכל החיים שלנו. דברים שנראים חסרי ערך, ואולי אפילו דברים שנראים לנו לא לטובתנו, הם באמת נראים כך רק בחיצוניות. כשאנחנו מגלים את הסוד ומודעים לפנימיות, הדברים הללו מתהפכים לגמרי. לכן יש שמחה גדולה בל"ג בעומר, כי רבי שמעון בר יוחאי מחבר אותנו. הוא מחבר את תורתנו ואת נשמתנו אל הפנימיות שלה. כשמתגלה הסוד, זאת סיבה לשמחה שאין כמותה.

שלום חברים יקרים! השבוע זכינו לעבור את פסח שני, ואחריו את ל"ג בעומר. העניין של פסח שני זאת הנקודה של ההזדמנות השנייה, לחזור ולתקן. באותה נקודה יש גם קשר ישיר בין פסח שני לל"ג בעומר. אתם ודאי יודעים שהרבי של רבי שמעון בר יוחאי, היה רבי עקיבא. בספירת העומר מרבים להזכיר את רבי עקיבא בהקשר של 24 אלף התלמידים שהיו לו, שמתו במגיפה בין פסח לעצרת. כולם מכירים ומדברים על הלקח שצריך ללמוד מהם, וממה שקורה כשהיהודים לא מכבדים איש את רעהו. אבל אני רוצה לדבר על הסיפור הזה מזווית קצת אחרת.

נסו לחשוב רגע על רבי עקיבא עצמו. פשוט מזעזע לחשוב איזה אובדן הוא חווה ברמה האישית. בן אדם שהקים מפעל חיים, ואחרי כל כך הרבה שנים של עמל והשקעה, מפעל החיים שלו קורס לגמרי! פשוט לא נשאר ממנו כלום. רוב בני האדם בסיטואציה כזאת היו נכנסים לייאוש גמור, ומאבדים כל טעם ועניין בחיים. ודאי שלא היו מוצאים כוח להמשיך הלאה ולחדש את המפעל שלהם.

רבי עקיבא, המורה הגדול של עם ישראל, מלמד אותנו לקום מהמשבר. רבי עקיבא מקבל באהבה ובאמונה שכל מה שקרה הוא רצון ה'. ודאי שחשוב לתת מקום לפשפש ולברוק על מה צריך לעשות תשובה, אבל לא פחות חשוב מזה צריך להיזהר לא ליפול למקום של האשמה עצמית, או להאשים אחרים, אלא להבין שכך רצון ה', ומתוך כך אדם צריך לשאול את עצמו 'מה הלאה?'. רבי עקיבא מתרומם מהאסון, ומקים את התורה מחדש על ידי חמישה תלמידים.

שמעתי פעם בשם אחד מרבני ברסלב, רבי יעקב מאיר שכטר, שאמר כך: רוב בני האדם מבוזים את המחצית הראשונה של חייהם, ובמחצית השנייה הם מבכים את המחצית הראשונה... זאת אומרת, שאם בן אדם מבוזז את המחצית הראשונה של חייו זה לא נורא. הפספוס הזה הוא חלק מהפרוטוקול. השאלה הגדולה היא אם הבן אדם, כמו רבי עקיבא, מקבל את מה שעבר עליו באהבה. השאלה היא אם הוא מצליח להתרומם ולהבין שזאת הייתה התוכנית האלוקית, ומכאן הוא מנסה לראות מה הלאה.

המחבר חיבורים

כידוע, אחד מתוך אותם חמישה תלמידים, היה רבי שמעון בר יוחאי. השמחה ביום ההילולא של רבי שמעון היא האירוע היהודי הכי גדול שיש כיום, שמושך אליו הכי הרבה אנשים מארץ ישראל ומהעולם בכלל.

גב ההר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 02-9978757, 052-6071171
gavhahar1@gmail.com

פּוֹתְחִים ZOOM לְקִיץ

המכללה האקדמית תלפיות
מזמינה אותך **ליום פתוח**
לתואר ראשון בחינוך
בתשפ"ב - כדי שתוכלי
ליהנות מהקפיץ בראש שקט

תואר שני (M.Ed.)

בתכניות: • לקויים למידה ואבחון דידקטי
• חינוך לגיל הרך • אנגלית כשפה בינלאומית

תואר שני (M.Teach)
תואר שני ותעודת הוראה

חדש!

תואר ראשון (B.Ed.)

במסלולים: • הגיל הרך • חינוך מיוחד
• אמנות • בי"ס יסודי • על יסודי

בהתמחויות: תנ"ך, תושב"ע, ספרות,
לשון, מדעים, מתמטיקה ואנגלית

חדש בתלפיות! מסלול ישיר ומואץ לתואר שני - בחמש שנים בלבד!

מוקד לייעוץ חינוכי | אפשרות לשילוב לימודים במדרשת אביב | תכנית רג"ב - מסלול מצטיינות

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

טאבלט מתנה
לכל נרשמת!
*בהתאם לתקנון

מרכז ייעוץ והרשמה:

1-800-071-500

054-9656631

rishum@talpiot.ac.il

www.talpiot.ac.il

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

שבת אחים

נכנסתי לבית הכנסת כמדי בוקר כדי לשבת בעזרת נשים, ללמוד מעט ולכתוב הרבה. בהיכל ישב חנניה, יהודי גרן בעל פאות אפורות מאחורי אוזניו, שהגה בספר קבלה קדמוני. שמחתי על שכני הקדוש.

ברכתי אותו בבוקר טוב, וניגשתי במרץ למלאכת הכתיבה. כעבור רבע שעה שמעתי לפתע נחירות עולות ממקומו. הצצתי לעברו וראיתי שהוא יושב זקוף ואיתן, עיניו עצומות, פיו נפער ונסגר לסירוגין ונחיריו רוטטים.

בטח למד כל הלילה קבלה, חשבתי לעצמי ורשמתי בפלאפון תזכורת לקנות אטמי אוזניים מבית המרקחת. בתפילת מנחה ראיתי אותו שוב יושב מנומנם על כסאו. בשיעור של הרב עזריה נשמעו נחירותיו, ומחלוקת פרצה בין הגבאים אם להעירו. צדוק טען שזהו גזל שינה, ואילו מאיר טען שזהו מטרד ציבורי. לבסוף הוחלט שאין טעם להעירו כי ממילא יחזור לישון כהרף עין.

תליתי את נמנומיו בלילותיו הקדושים. גם בתפילת ערבית הוא נמנם, ואחריה טרח להדליק את כל אורות הפלורסנט בבית הכנסת, התיישב על כסאו המרופד והחל להגות בספר הזוהר הקדוש.

לשמע ברכתיו של הגבאי צדוק בעלייה לתורה בשבת, הבנתי שלמרות גילו המבוגר, ששים בערך, הוא נשוי אך אין לו ילדים. מישהו לחש לי כי את דירתו קיבל בירושה, אשתו עובדת במעון והם מסתפקים במועט.

המשכתי להגיע לבית הכנסת ולהיות במחיצת חנניה, שלמד מעט ונמנם הרבה. מדי פעם התקשרו אליו אנשים והוא אמר להם משפטים כמו: "אל תמכור את הבית עכשיו, זה לא המזל שלך!", או "אל תתחנתי איתו! לפי השם של אמו יהיו לכם חיים גרועים ממות!". התברר שהוא יודע דברים נסתרים ומייעץ לבני ובנות ישראל.

באחד הלילות בשעת חצות, נכנסתי לבית הכנסת כדי להשלים מלאכה דחופה, וראיתי את חנניה יושב בכיסאו ועיניו יוקדות מול ספר 'עץ חיים'. הוא לא הניד עפעף לעברי. חשתי שאני עומד לחוות חוויה עתיקת יומין קסומה כמו בסיפורים שאני קורא ואף כותב על צדיקים נסתרים.

מי יודע מי הוא, התפעלתי, כאשר התחלתי לתקתק את המילים, הרי כמו אזני שמעתי כיצד הוא מעניק תיקונים לעמך ישראל. במשך כרבע שעה נזכרתי בכל הסיפורים על צדיקים שהעמידו פנים שהם אנשים פשוטים ומגושמים והתגלו כשרפים ואופני הקודש. חנניה למד ונרדם לסירוגין בלילה בדיוק כמו ביום, עד שהנצה החמה.

יום אחד התקשרה אשתו והוא העביר את הפלאפון למצב רקול.

"מה נשמע אשתי היקרה?", אמר.

"טוב מאוד, בעלי היקר", נשמע קולה, "אנחנו צריכים לנסוע היום ל'אוסר-עד'. המקרר שלנו ריק".

לאחר שנאנח אנחה גדולה, אמרה: "אל תדאג, בעלי היקר, האוטובוס מאוד נוח. תוכל לישון במשך הנסיעה...".

התחלתי לזמזם את שירו ההיתולי של אריק איינשטיין: "אני אוהב לישון, להיות תמיד בתוך חלום, אני מוכרח לישון, וכך עובר לי כל היום...".

כאשר הבחנתי בכך שחנניה שומע אותי ומזעף פנים שתקתי. בסיום משמרת ניסיתי לחמוק ממנו והוא פנה אלי ואמר: "אל תשפוט אף אחד! אתה ירדת לעולם כדי לכתוב סיפורי אמונה וללמוד קצת חסידות, ואילו אני ירדתי לעולם כדי לנמנם וללמוד קצת קבלה. על פי פשט זה כמעט היינו הך, ועל פי סוד אין שום הבדל".

יצאתי מבית הכנסת כשאני מפזם "נהג מה טוב ומה נעים, שבת אחים גם יחד". הסמטה הצרה והעקלקלה שפסעתי בתוכה נדממה לי באותו רגע כמו דרך המלך.

פרקי אבות עם הרבי מליובאוויטש

הרב משה שילת

פרק ד

"הווי רץ למצווה קלה... שמצווה גוררת מצווה... ששכר מצווה מצווה" (ד, ב)

ריצה למצווה, גם אם היא עצמה קלה, הרי שסופה להביא לידי מצוות רבות נוספות. מצווה גוררת מצווה.

לרוץ למצווה - כי יש בה "שכר והנאה" (ברטנורא), ולהתענג מקיום מצווה - זה עצמו מצווה, והנה נכנסנו ללופ מענג של שכר מצווה מצווה.

ולפי החסידות, לרוץ למצווה - כי אדם רץ לאן שהוא משתוקק. מרוצת הלב ("רצוא") מביאה לקיום המצווה מתוך דחף ותשוקה, מתוך שמחה נטולת עגבלות ומעצורים. ומצווה גוררת מצווה במובן של צוותא וחיבור עם הקדוש ברוך הוא. תשוקה-מצווה-דבקות-תשוקה-מצווה-דבקות...

ומדוע שאדם ישתוקק לדבקות בבורא? כי אין שכר גדול מזה - אין הנאה גדולה מזו! עונג עליון של "קרבת אלוקים לי טוב".

"אין בידינו... משלוות הרשעים" (ד, טו)

מכירים את אמרת חז"ל (קידושין לט, ב) שהקב"ה משלם שכר לרשעים בעולם הזה בשביל לטרוד אותם מחיי העולם הבא? הכלל הזה לא בתוקף בכמעט אלפיים השנים האחרונות! למה? כי הרשעים של היום הם לא הרשעים של פעם.

לפי אחד הפירושים שמביא רבנו עובדיה מברטנורא, משמעות דברי המשנה היא שבזמן הגלות לא קיים המושג "שלוות הרשעים". השכר המובטח לרשעים בעולם הזה, "ומשלם לשונאיו אל פניו (כלומר: בחייו, כדי) להאבירו (מהעולם הבא)" (דברים ז, י) - לא קיים בימינו. מדוע? כי כאשר בית המקדש האיר את העולם בהארה אלוקית - בשביל להיות רשע היה צריך להיות ממש שונא של הקדוש ברוך הוא. אבל כשהמקדש חרב והתאורה האלוקית כבויה, רשע שנופל ברצף הניסיונות והקשיים אינו בבחינת שונא. זאת בדומה לדברי חכמינו על עמי הארץ, שזדונותיהם נחשבים כשגגות בלבד (בבא מציעא לג, ב).

בנוסף לכך יש לזכור את דברי רבותינו כי אנחה של יהודי - ומי לא נאנח מצרות הגלות? - נחשבת ל"תשובה עילאה"... אם כן, יש בימינו רשעים, אבל הם לא מה שאתם חושבים שהם.

"שמואל הקטן אומר: בנפול אויבך אל תשמח ובכשלו אל יגל ליבך" (ד, יט)

שמואל הקטן רק מצטט פסוק ממשלי ולא מוסיף עליו אפילו מילה אחת. רבנו עובדיה מברטנורא מבאר שמשמעות משנתנו היא ש"שמואל הקטן היה רגיל להוכיח בני אדם במידה זו". אלא שעדיין לא ברור מה הוא חידש בפסוק, ובשביל מה לייבא פסוק ממשלי אל פרקי אבות?

האמת היא ששמואל הוציא את הפסוק מהקשרו בפרק, וכך יצר לו פרשנות חדשה. מי שמעיין בפסוקים הקודמים בספר משלי יבחין שהאויב המדובר שם הוא רשע שאורב לצדיק, והאיסור על צדיק לשמוח במפלת הרשע מתפרש דווקא במקרה שהצדיק הוא צד בעניין, ואז יש חשש ששמחתו נובעת מנגיעתו האישית ולא מכוונה טהורה.

אחרי שאנחנו לומדים את הפסוקים בספר משלי, אנחנו יכולים להרגיש לגמרי בנוח לשמוח במפלתו של רשע שלא עשה לנו כלום. אבל כאשר פסוק זה מצוטט בפני עצמו, הביטוי "אויבך" כשלעצמו יתפרש במובן של אדם רשע - בדומה לפרשנות חז"ל לפסוקים "כי תראה שור אויבך", "כי תראה חמור שונאך" (שמות כג, דה) - שאין בינו ובינך שום זיקה. וכאן טמון החידוש: גם כשאין חשש לערוב נגיעות אישיות ביחס לרשע, אין לשמוח במפלתו אלא יש להתייחס אליו בדרך של כבוד וקירוב לבבות.

מנחם פריד

ההרשמה
בעיצומה
מספר המקומות מוגבל

ללמוד איך התורה משיבת נפש

לוח: סטודיו לעיצוב

התוכנית מתאימה

למטפלות,
ולנשים שרוצות
לעסוק בהכוונה
ולנשים שרוצות
לקבל כלים
להעצמה עצמית

במכון משיבת נפש לומדים תורת הנפש היהודית

ובניית כלים מעשיים מתוך התורה עצמה

התורות והכלים נלמדים בגישה ייחודית
שפותחה על ידי ר' הראל חצרוני

בהכוונתו של הרב דניאל סטבסקי שליט"א

מתוך מבט מעמיק וניסיון רב בהבנה ובהכוונת נפשות ישראל

יצירת קשר

מזריה 052-6980522

machonmeshivatnefesh@gmail.com

או יו ישראל רח' קרן היסוד 22 ירושלים

יחס אישי

קבוצות מגובשות

אווירה משפחתית

פגישות אישיות עם המרצים

תוכנית תלת שנתית

לימודי בוקר או ערב

שני בוקר | 9:30-14:15

רביעי ערב | 16:30-21:15

משיבת נפש - הכשרה למכוונות רוחניות

שני יחזקאל מפי ארבע

אישי

צבי יחזקאלי

אני לא יכול לבד. היכולת שלי להבין את התורה היא מוגבלת. אני צריך עזרה בהבנת החיים והתכלית האמיתית, עוד לפני שאני צריך עזרה בשמירת שבת

בואו נודה בזה

כאי-הסכמה אידאולוגית. השם יתברך תודה. בכל פעם שאני מהרהר על נחיצות ההרצאות האלה אני מקבל תשובה, כמה עזרה כל אחד מאיתנו צריך וכמה אפשר לספר ליהודים יקרים על כך שהצדיק הציל אותי.

גלגל ההצלה הוא לא החילוץ מעולם ההפקר לעולם המצוות. החילוץ הקשה יותר, זה להלך בין כל העולמות של עבודת השם. להלך במציאות, בעולם הדתי ובעוד אלפי אלמנטים שצצים מדי רגע בחיים של יהודי, ולהלך עם כוח ויכולת להישאר שמח ותמים. אני לא יכול לבד. היכולת שלי להבין את התורה היא מוגבלת. אני צריך עזרה בהבנת החיים והתכלית האמיתית, עוד לפני שאני צריך עזרה בשמירת שבת.

מהנקודה הזו מתחיל הסיפור של כל אחד מאיתנו עם הצדיק. בין אם זה באומן ובספרים של רבנו, או אצל הרבי מליובאוויטש - הרעיון החל אצל רבי שמעון במירון. הוא הצדיק שהבין כבר אז שעם ישראל צריך חיבור חזק יותר לתורה. כיוון שאם הקשר לא יעמיק, אנחנו עלולים לאבד קשר.

"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". בחיבור הזה של ספר זוהר, עתידים ישראל לצאת מהגלות ברחמים. כך אומר ספר זוהר מפי משה רבנו לרשב"י. ואנחנו ממש מרגישים את זה היום.

החיבור בין בני אדם הוא היציאה מהגלות. החיבור סביב התורה הוא יציאה מהגלות, והכל ברחמים. זה ברור. אנחנו כאן כתוצאה של חיבור עצום בין בני ישראל ברחמים. כל אחד ואחד וסיפור חייו.

זה התפקיד של הצדיק - לחבר כל אחד מאיתנו לתורה ולעוד יהודי, להוציא אותנו מהגלות הגלויה והסמויה, ובעיקר להמתיק את כל התהליך לרחמים גדולים. אני לא מדבר על דברים שאני מבין אלא על דברים שהרגשתי.

ממשה רבנו ועד לרבי שמעון, לרבי נחמן ולעוד צדיקים - יש לנו כתובת! יש לנו דרך ורפואה, יש מתכון, יש פיצוח לחידה, יש צדיק. אז כן, אני צריך צדיק וצריך עזרה ואני מודה בזה. ביום ההילולא, יש שם מקום (למרות שמאוד צפוף) שמחכה לך, מקום שיכול להאיר לך דרך חדשה ועצומה, כי החיבור הוא היציאה מהגלות.

"אפשר לשאול אותך שאלה?" פנה אלי משהו אחרי הרצאה בה סיפרתי את המסע של תהליך התשובה שלי. "כן, אחי היקר" אמרתי. "היה לי קשה עם משהו שאמרת בסיפור האישי שלך..."

קהל דתי תמיד אוהב לשמוע הרצאות על חזרה בתשובה של חילוני שהתפכת. בהרצאות האלה אני מנסה שבמקום 'מורשת קרב', ההרצאה תהיה גם עזרה וסימון דרך. זה שאדם התעורר יום אחד והבין שיש השם בעולם וחזר, זה אולי סוף של סיפור אחד אבל זה בעיקר תחילתו של סיפור חדש וארוך שאותו לא מסכמים בהרצאות.

לחזור בתשובה זה לא תהליך עם הפי-אנד כמו לשים כיפה ולצעוד לעבר השקיפה. ומה אתה עושה ביום אחרי שהכיפה על ראשך והאמונה בליבך? איפה אתה בוחר לגור, מה צבע הכיפה שעל ראשך, מי מדריך אותך? השלבים האלה במהלך התשובה הם לא סיפור להרצאה, אלא לחיים. חיי יום עם עבודת השם אמיתית, עם קדושה בתוך המציאות המטורפת סביב.

התחלתי לשאול את עצמי מה היה לו קשה, לאדם שניגש אליי.

"היה לי קשה", המשך הבחור, "עם זה שאמרת שאתה לא יכול להיות יהודי עם לב בוער להשם יתברך ללא צדיק. למה אני חייב צדיק? אין צדיק שאני רואה ממולי, ואם יש - זה אולי אני עצמי בפוטנציאל".

חייכתי קלות. עכשיו הבנתי למה השם יתברך פתח את הסכר והזורים אל תוך העולם הדתי עשרות אלפי בעלי תשובה. אולי כי אותם בני אדם שהגיעו מהחיים הכי נמוכים ולא קדושים, ידגימו לעולם הדתי כמה עזרה בן אדם צריך. כמה הוא לא יודע את דרכו, לכמה הדרכה הוא זקוק ולרפואה ונחמה בכל רגע ורגע בתוך עולם המצוות.

למי שהיה בעומקים של המקומות שאני הייתי בהם, אין שאלה אם צריך צדיק או לא צריך. השאלה שלי היא מי ירפא את הלב שלי הכי מהר שיש. מי יסמן לי בעיניו ובספריו שהוא קולט את המקום שלי.

"טוב" אמר היהודי היקר, "זה כנראה נושא לשיחה ארוכה מאוד". הסכמתי איתו והוספתי לו כותרת ברמת הסטיקר; גודל החולה כגודל הרופא. איך תכיר את מצבך? אולי, אמרתי, עדיף שתלך לקבר של צדיק ותנסה להתבודד שם. תבקש עזרה מהצדיק שיעזור לך עם השם יתברך. שיעזור לך היכן שאתה.

זה כבר היה יותר מדי, קלטתי באיחור של שניה. נפרדנו בחמיצות.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

תק ביום ראשון

הנחת מע"מ נוספת על כל החנות

למביא
צילום
מודעה זו

לחברי רשימת הדיוור ומצטרפים חדשים

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30
מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00

בתוקף ל- 2.5.21 או עד גמר המלאי | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות | ט.ל.ח. | לא כולל סלולר וטכנולוגיה, אינטרנט ועודפים, | אין כפל מבצעים | מלאי מינימלי למבצע 500 יחידות | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות.

עבודת הנפש של ספירת העומר לאור החסידות

נעמה מנוסי

שבוע #6: יסוד

אחת הסיבות לכינוי זה היא מטבע הלשון "וצדיק יסוד עולם" (משלי י, כה).

מה הקשר בין יוסף ומידת הצדיקות לספירת היסוד? ראשית, הצדיק הוא בעצמו צינור שפע המזרים אור רוחני לעולם. הרעיון מגולם בפירושו המופלא של הבעל שם טוב לדברי בת הקול בגמרא, "כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני": רבי חנינא בן דוסא, בהיותו צדיק הדור, שימש כ"שביל" וצינור שדרכו ניזון העולם מבחינה רוחנית. כשאנו דבקים בצדיקים אף אנו ניזונים ומתמלאים מהם.

יוסף קשור בתכונה מרכזית נוספת של היסוד: תיקון הברית. בגוף האדם מקבילה ספירת היסוד לאיברי הרבייה, ואם כן מגלמת את תיקון היצר - היכולת להימנע מפיתויים חיצוניים, למשול בתאוותינו ולנתב את כל כוחות נפשנו למטרות קדושות ופוריות. יוסף היה צריך לעמוד בפיתוי אשת אדונו, ולאחר מכן בפיתוי הכוח והמעמד של הארמון. בכך ששמר על קדושתו בתנאים מאתגרים אלו ושימש כצינור שפע למצרים ולאזור כולו, זכה יוסף להיות מגלמה של ספירת היסוד.

תיקון היסוד משתקף במצוות ברית המילה (שמסופר שיוסף לימד אותה את המצרים). את שלבי ברית המילה תרגם עבורנו הבעל שם טוב לשלושה שלבים של עבודה פנימית, המכונים הכנעה, הבדלה והמתקה. בקצרה, שלב הכנעה הוא הסרת הערלה החיצונית מעל לבנו - הודאה בכך שאיננו מתוקנים וזקוקים לסיוע ולתיקון; שלב ההבדלה הוא הבחנה פנימית בין החלקים הגבוהים והרוחניים שלנו לחלקים הנמוכים והאנוכיים יותר, על מנת שנהפוך לצינור שפע נקי; ושלב ההמתקה הוא הבעה כלפי חוץ של האני הגבוה והאמיתי שלנו באופן טבעי ושמוח.

מסופר על אדמו"ר הזקן, הרבי הראשון של חב"ד, שפעם אחת נשאל מדוע זה לבוש האדמו"ר בבגדי לבן חגיגיים, המבדילים אותו משאר החסידים. אדמו"ר הזקן הרכין ראשו, שתק מעט, ואז השיב שהחסידים הם כמו איברים בגוף, ומכיוון שהרבי הוא הראש, הוא זה שמניחים עליו 'כתר'. לאחר הפגישה נשאל האדמו"ר: התשובה שהרבי נתן לשואל השאלה היתה פשוטה מאד, מדוע היה צורך לחשוב עליה קודם לכן? השיב הרבי: "הרכנת הראש לא הייתה בשביל לחשוב על תשובה, אלא בשביל לבדוק את עצמי - שמא יש בי ולו שמץ מהגאווה בה נחשדתי? רק אחרי שראיתי שאני אכן פועל כצינור ותו לא, יכולתי להשיב בכנות ובנקיות".

תגובת הרבי מגלמת בדיוק את שלושת שלבי תיקון היסוד: שתיקתו היא הכנעה, בירוורו הפנימי הוא ההבדלה, והתשובה שהעניק בסוף היא ההמתקה. שנוכה כולנו להיות צינור שפע נקי לסביבתנו!

ביום ראשון הקרוב אנו ננסים לשבוע השישי של הספירה, המוקדש לספירת היסוד.

בהיותה הספירה הלפני אחרונה באילן הספירות, יש לספירת היסוד תפקיד חשוב ביותר בזרימה הכללית של הספירות: היא משמשת כ'צינור' דרכו כל השפע של הספירות שקדמו לה מרוכז, מנוקז ומזרם לתוך השבוע השביעי והמסכם, שבוע המלכות.

חשבו על היום השישי בכל שבוע, המקביל לספירת היסוד: זהו היום בו כל העבודה והלימוד של הימים שקדמו לו מתנקזים להכנות האינטנסיביות ליום השבת. רק מי ש"טרח בערב שבת" - תיקן את ספירת היסוד - "יאכל בשבת" - יהנה מפירות ספירת המלכות.

במישור הנפש, יש לדמיין את ספירת היסוד כמעין מפתח יציאה לעולם. השגנו תובנות, עברנו תהליכים, עבדנו על תיקון עצמנו... כעת עלינו לצאת עם כל זה החוצה. מסיבה זו מתוארת פנימיות ספירת היסוד כמידת האמת: זהו רגע האמת, נקודת המבחן לכל התהליכים הפנימיים שאנו עוברים - האם הם יגעו במציאות ויפרו אותה, או חלילה להפך? דווקא העימות עם הזר והשונה מוביל לאימות הגדול ביותר של עצמנו.

הדמות המגלמת את ספירת היסוד היא יוסף הצדיק. אכן,

הרחיבי מקום אהלך'

ישיבת המקדש

ישיבה גבוהה וכולל אברכים ירושלים שבין החומות - בראשות הרב ישראל אריאל שליט"א -

מרחיבה את שורתיה בבחורים ובאברכים

הלימודים בכולל:

סדר בוקר: מסכתות המקדש | סדר צהרים: הסמכה לרבנות

מיטנה מטוברת לאברכים

מספר המקומות מוגבל -
לפרטים: 054-7000394 | 054-3970259 | yeshiva.amikdash@gmail.com

הפגנה

לא

למשלת שמאל

יום ראשון, כ' באייר 2/5 | 18:30
בכנר פריז, רחוב המלך ג'ורג, ירושלים

נפתלי ואיילת

אל תלכו לממשלת שמאל!!! הבטחתם ממשלה ימנית. תקיימו!!!

יש לנו הזדמנות היסטורית להקמת ממשלה
יהודית. ימנית. ציונית.

אל תחמיצו את השעה!!!

הפורום הלאומי

מטה מאמץ

משעמם לי בתפילה

זה יבוא, ובגדול!

הרב נחום רבינוביץ

שליח חב"ד ומחבר הספר תפילה לאני

שאל את עצמך - מהי התפילה בעיניי? האם היא רק מלל שחובה עליי כיהודי להוציא משפתותיי, רשימת בקשות מאלוקים? או שיש כאן משהו מעבר לזה - מפגש.

זה נשמע בשמים, אבל זה בידיים שלך ושלי ושל כל אחד ואחת מאיתנו. לחוש קרבת אלוקים על אמת, לשוחח עם האין סוף. זו משמעות המילה 'תפילה' - מלשון התחברות (כפירוש רש"י על "נפתולי אלוקים נפתלתי" - התחברתי), כשתסתכל כך על התפילה, סביר להניח שעדיין יהיה לך קשה להתרכז, כי זה תפקיד היצר, אבל לא תחושת שעמום.

החוויה של חיבור עם האינסוף זוהי חוויית העונג העמוקה ביותר שיכול בן אנוש לחוש. יש כאלו שהגיעו לרמה של כלות הנפש מרוב השתוקקות לנעימות ולמתיקות האין סופית של הבורא (אם אתה חושש, אל תדאג, לזה לא תגיע כל כך מהר...). אבל מעבר לזה, תפילה אמיתית משנה את המבט על היום ועל החיים. אצל חסידים כשאומרים "היום התפללתי", הכוונה היא שהיום באמת חשתי חיבור בתפילה. ואז היום נראה אחרת.

מה עושים תכל'ס? אי אפשר 'ליפול מהמיטה' ישר למפגש עם אלוקים. זה דורש הכנה. חז"ל תקנו לומר פסוקי דזמרה ולקרוא את שמע וברכותיה כדי להגיע ל"ואהבת את השם אלוקיך" ומתוך זה לגשת לפני המלך. בדורנו שהתמעטו הלבבות מומלץ ללמוד מאמר חסידות שיעורר את ליבך, ואם אתה חברהמן במיוחד - תפוס גם טבילה במקווה.

אבל העיקר היא ההתכוננות. "דע לפני מי אתה עומד". דע - תחוש. קח לעצמך אפילו מספר שניות לפני התפילה ובמהלכה, להתבונן בגדולת הבריאה, ביופי שלה,

בחכמה האינסופית שבה ומתוך כל זה תבין את גדולת ה' שאתה עומד לפניו ואת טובו האינסופי (כדברי הרמב"ם בהלכות דעות).

לא הצליח לך? אל תתייאש. למד עוד, התבונן והתעמק עוד בגדולת השם, עד שתחוש את הע'לקיך. אין ספק, בסוף זה יבוא ובגדול. וחביבי, זה שווה את המאמץ!

ברגע זה ממש

מיכל וולשטיין

האדמו"ר מפאסצ'נה אומר שבשביל תפילה אמיתית שעולה עד למעלה, צריך להמריא על כנפי הרגש. כל רגש, אם זה כאב או שמחה, אם זו התרגשות או דאגה. והוא טוען כי אם נדע לחבר ביניהם יעלו תפילותינו מעלה מעלה.

אם פתאום באמצע החיים אתה מוצא את עצמך דואג, כי ההורים שלך לא ענו לך כבר כמה זמן, אל תחכה לרגע, אל תשאיר את הרגש הזה כך סתם עלי האדמות. חבר אותו לתפילה על בריאותם והצלחתם של הורייך, ובכך תעלה את הרגש הזה עד לשמיים ותרוויח תפילה אמיתית.

כך גם במקרה שאתה חווה שמחה גדולה. נצל את החום הפנימי הזה ובעצם תבקש שכך יהיה תמיד, ואפילו יותר מכך.

ומה עושים עם תפילה מנוסחת, שלא תמיד נוגעת ברגש, שחוזרת על עצמה וכבר הפכה שחוקה? תפילת קבע, ללא רגש, עומדת להישאר לה כאן, סתם כך עלי האדמות. ברור שיש לה משמעות מעצם העשייה לשם שמיים, אבל למה לנו לוותר.

אומר הרבי מפאסצ'נה: בחר לך קטע אחד בכל תפילת שמונה עשרה, ואליו תצולל פנימה. לדוגמא: אם אני לוקחת את "ובנה ירושלים", אני עוצמת את העיניים ורואה מולי את ירושלים נבנית. רואה איך הכבישים עמוסים וכולם נוסעים לראות את המקדש. רואה את האבנים מאירות, רואה את האנשים מלאי התרגשות, מתפעלים מהמראות החדשים, ואז מברכת "ברוך אתה ה' בונה ירושלים". 'בונה' בהווה, ולא בלשון עתיד, כי עכשיו זה מולי. זוהי הסיבה שבכל הדורות, בכל הגלויות ובכל המצבים יהודים התפללו ובירכו בלשון הווה - "גואל ישראל", "רופא חולי עמו ישראל", "מברך השנים" ו"מצמיח קרן ישועה". תפילה בכוונה רואה את כל מתהווה ברגע זה.

זו נקראת תפילה של ממש.

כמו נהר

אסתר פיקרסקי

קרה לך פעם שהגעת לרופא מומחה אחרי חודשיים של המתנה לתור, והוא יושב מולך ועונה לשיחות שהמזכירה מעבירה לו, כשאת יושבת ומחכה להשחיל מילה?

לי זה קרה, וכשהתייאשתי וראיתי שזמן תורי הולך ועובר לו, קמתי ואמרתי לרופא (שהיה בטלפון) בחיוך עקום "אצלצל אליך מבחוק". תוך שניה המזכירה קיבלה הוראה לא להעביר אליי שיחות ואני קיבלתי את מלוא הקשב.

קרה לך פעם שזכית בשובר יקר ליום ספא ובריכה, יום של פינוק וכיף ליום הולדת או כמה שעות לעצמך? היית לוקחת איתך לשם ילד בן שנתיים? יש מקומות וזמנים שאנו רוצים את כל תשומת הלב לעצמנו ולמה שאנו עושים.

בעידן שלנו אנו עסוקים בכמה דברים בו זמנית, מולטי טסקינג, דרך-אגב ועל הדרך. לעשות דבר אחד בלבד זה כבר לא נורמלי. הילכו שניים יחדיו בלי אוזניות לכל אחד? האם נבשל בלי שיהיה שיעור ברקע? האם נלך לחתונה, בר מצווה ולהבדיל ניהום אבלים, בלי טלפון דלוק בכיס?!

ואז בא זמן תפילה. אי אפשר לפטפט, אי אפשר לגלוש, אי אפשר להאזין לאחר. פתאום קשה. פתאום משעמם.

יש לך עכשיו פגישה. אל תכניסי את כל העולם לפגישה. תיהני משיחה פרטית איתו יתברך.

איך מתחברים? קודם כל מתנתקים. מהטלפון, מהסביבה ומהמחשבות. שמים את הטלפון רחוק מהישג יד. לא מתיישבים ליד חברים שיש לנו משהו להגיד להם. כל אדם יודע מה גורם לו להסיח את דעתו.

זה הזמן שלך. שיחה עם הקדוש ברוך הוא! נסי להתכונן לשיחה. לא פחות מהרופא, לא פחות מהספא, את רוצה לנצל את מלוא הזמן עבורו באת.

מה עוד? מתחברים. קראי את המילים מתוך הסידור. כל יום תרכזי בקטע אחד. תהיי דרשנית ותפרשי ברכה אחת משמונה עשרה בפירוש אלגורי שמדבר על החיים שלך.

למילים בסידור יש גוף ונשמה. הקשיבי למילים, הן טובות ומנחמות. מבטאות אותנו יותר טוב מאיתנו. תני לעצמך להיכנס למילים. הן ידברו אלייך ובשבילך. תני למילים לזרום כמו נהר ששוטף ומחיה.

הקול השני

הרב שלמה סובול

ראש ארגון רבני ברקאי

כאשר חשבתי כיצד לענות על השאלה עלו בי שני קולות.

קול אחד אמר לדבר על כמה חשובה הכוונה בתפילה, ועל כך שתפילה ללא כוונה היא כגוף בלי נשמה, ולהתחיל לתת עצות שונות כיצד להפוך את התפילה למשהו מדהים ומרומם. אבל החלטתי שלא אנסה לתת עצות בכיוון הזה, כיוון שקשה לי לתת עצות שאני בעצמי, לצערי, מתקשה ליישמן.

ולכן החלטתי להקשיב לקול האחר שבי. הקול שאומר שתפילה היא קודם כל מצווה שיש לקיימה. וכמו כל מצווה אחרת, קיום המצווה לא מותנה בהרגשת הלב. עצם זה שאדם מפסיק את שגרת חייו שלוש פעמים ביום, עוזב את עיסוקיו החשובים ופונה ומתפלל לאביו שבשמים, הרי זה דבר יקר מאוד בעיני הקב"ה, וממילא גם האדם עצמו צריך לייקר זאת. עוד לפני שהאדם מוציא מילה של תפילה בפיו, הוא כבר חיבר את כל הווייתו לריבונו של עולם. זאת כבר מציאות מדהימה ומרוממת.

על גבי הקומה הזאת, שלעניות דעתי היא החשובה ביותר, יש בניין שגובהו הוא אין סופי, והוא מגיע עד גבהי מרומים, של כוונות ומחשבות שאפשר ליצוק לאותה עמידה מול הקב"ה. נראה לי שהכוונה תלויה ב'עיון תפילה'. ככל שאדם יותר מתכוון לתפילה, כך תפילתו תהיה עוצמתית יותר. הלימוד של 'עיון תפילה' נחלק לשני חלקים, חלק אחד של לימוד הוא על הצדדים הרוחניים של התפילה, על מהותה, כיצד היא פועלת, ועוד שאלות רבות שמעניינות את המעיין. החלק השני של 'עיון תפילה' הוא הבנת המילים שאנו אומרים בתפילה. מאוד קשה לכוון אם איננו מבינים את פירושי המילים. הייתי ממליץ להתחיל ב'עיון תפילה' של ברכת אבות, ולאחריה ברכת מודים, כי לפי ההלכה הן ברכות שהכוונה בהן מעכבת.

הכוונה בתפילה היא משימת חיים שיש בה עליות ומורדות, אך כל עוד שאדם מקפיד על עצם התפילה, הרי הוא מחובר בקשר של חיים עם ריבונו של עולם.

בחן ובחסד

תוכנית הכשרת מורות

תוכנית ההוראה בחן ובחסד מציינה את ליבור הנשים והבנות לערב לימוד לקראת חג השבועות

ביום רביעי, א' סיוון

בבית הכנסת מגדל אשר, רח' הרב שפרן, קרית משה ירושלים

16:30 התכנסות

16:45-17:30 הרבנית נעמי שפירא- שפת אמת על מגילת רות

17:45-18:30 הרבנית נורית בן זמרה- ממדבר מתנה

מנהלת אולפנת מעלה לבונה

18:45-19:30 הרבנית עידית איצקוביץ'- הכנה למתן תורה

19:45-20:00 הרבנית אביבה קטן- היכרות עם תוכנית ההוראה

מנהלת תוכנית ההוראה בחן ובחסד

20:00-20:45 הרבנית שרה אליסף- לימוד התורה לנשים בדורנו

באנה בשמחה

כיבוד קל יוגש במקום-

בנוסף לשיעורים במהלך הערב תהיה היכרות עם תוכנית ההוראה
ואפשרות הרשמה לראיון למתעניינות

התבוננות

מתורתו של הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ)

ציור של יהודי

זה הרבה יותר גרוע. מבחינה הלכתית יש מצבים שיכולים להיות אנשים כשרים מישראל שהם לא נימולים. זה לא נוח, אבל זה יכול לקרות, אבל שיהיה בן אדם שהוא עם הארץ - זה לא יכול להיות.

טענתי פעם שהיהדות עומדת על שלושה עמודים: יש אמונה - במה יהודי מאמין ובמה הוא צריך להאמין. יש שמירת המצוות ויש תלמוד תורה. אלו שלושה עמודים שעליהם עומדת היהדות ואם חסר אחד מהם זה פגם במהות ישראל. מבחינה זו החובה ללמוד היא עניין שנחזק לעצם הציור היהודי, לעצם דמותו של יהודי כפי שהיא צריכה להיות.

לימוד תורה וידיעת התורה אינם רק חלק מהצורך לדעת מה לעשות. בחיים בכלל לומדים לתפקד בכל מיני צורות. לפעמים לומדים מהתיאוריה ולפעמים מתוך המציאות עצמה. יש הרבה דברים שאני אף פעם לא לומד את התיאוריה שלהם ובכל זאת אני עושה אותם במציאות לא רע, רוב האנשים לא נדרשים ללימודי תיאוריה בהליכה ולמרות זאת הולכים יפה מאוד גם בלי זה. יש אנשים שחושבים שהתורה היא כמו הפתקים שמכניסים בכל מיני חבילות עם הוראות שימוש או הוראות הרכבה. לא זה עניינה של התורה.

היו הרי בעבר אנשים שידעו את התורה לא מהראש אלא מהבטן. הם ידעו את התורה לא על ידי לימוד, הם חיו בתוך העולם הזה והתורה הייתה מפעפעת בתוכם כמו באוסמוזה. בן אדם היה חי במקום מסוים והתורה הייתה מפעפעת בתוכו, הידיעה איך לעשות דברים הייתה מפעפעת בתוכו. היו כל מיני נשים וגם אנשים שבאמת לא ידעו באופן תאורטי שום דבר, אבל הם ידעו איך לחיות חיים יהודיים לפרטי פרטים. בסידור של סכתא שלי היו קטעים שאני כמעט בטוח שהיא לא עיינה בהם, אבל כשהייתי שואל אותה איך מולחים בשר, מתברר שהיא עשתה את זה בהידור גדול, בלי ללמוד איך לעשות את זה. עם ישראל פעם ידע איך עושים חיים יהודיים, איך פועלים ואיך חיים ולצורך זה הם לא היו זקוקים לידע תיאורטי.

שפת החיים היהודית לא הייתה בנויה על ידע תיאורטי אלא על משהו שהוא כעין הדבר שלומדים בכל מדינה תרבותית - דקדוק של שפה. יש אנשים רבים בעולם שמדברים יפה מאוד בשפה שלהם ומעולם לא למדו דקדוק. האנשים הללו יודעים את השפה מתוך שימוש בשפה ואם אשאל אותם: "מדוע אתם אומרים כך ולא אומרים אחרת" הם יגידו לי - "כי כך אומרים". אם אשאל אדם כזה האם הפועל צריך לבוא לפני שם העצם או אחריו הוא לא ידע לענות ובכל זאת הוא ידע בכיחולן מוחלט שאומרים "חתול שחור" ולא "שחור חתול".

באותו האופן, שפת החיים היהודית במובן של לחיות חיים יהודיים לא באמת נזקקת להרבה תיאוריה - היא צריכה ויכולה לעבוד כמו ידיעה אינטואיטיבית של שפה. הרגשת הלב של אדם מישראל הייתה וצריכה להיות שבין אם הוא למד על העניין הזה ובין שלא למד על העניין הזה, הוא ידע שהדבר הזה הוא האמת ודבר אחר הוא לא האמת.

לימוד התורה הוא אחד מהעמודים של המהות היהודית לא בגלל שהיהודי צריך לדעת מה לעשות אלא בגלל שלימוד התורה כשלעצמו הוא בעצם אחד מהאופנים הראשיים שבו אנחנו עובדים את ה'. לימוד התורה הוא לא אמצעי, אלא הוא אופן שבו אנחנו עובדים את הקב"ה. אנחנו עובדים אותו בלימוד עצמו והעבודה הזו היא אחד היסודות של אדם מישראל.

כמעט תמיד היו בעם ישראל עמי ארצות כפשוטו ממש - גם בורים וגם עמי-ארצות. למרות העובדה הזו חשוב להבין שמבחינה עקרונית, מציאותם של עמי-הארץ היא בבחינה של אסון, של תקלה, היא לא חלק מהתמונה הרצויה של העולם היהודי. בדורות מסוימים יש יותר תקלות ובדורות אחרים פחות תקלות אבל תמיד זה בגדר של תקלה, של חריגה מהמציאות כפי שהיא צריכה להיבנות.

סיפר פעם מישהו שהיה בכפר במרוקו וגילה שלכל זקני הכפר יש אוזניים חתוכות. התברר שיום אחד הייתה גזירה וחתכו לכל היהודים את האוזניים והיהודים בכפר מאותה התקופה נשאו עם אוזניים חתוכות. אף אחד לא מעלה על דעתו לומר שהיות שרוב תושבי הכפר חתוכי אוזניים - סימן שזו מציאות טבעית והגיונית. גם תופעת 'עמי הארץ' היא תקלה שמתרחשת מפעם לפעם אבל לא כדאי להפוך אותה ל"מנהג הקדמונים" שיש לשמר אותו ולהדר בו. אדם לא יכול להגיד: "אבא שלי עם הארץ, סבא שלי היה עם הארץ ועד לדורו של משה רבנו אנחנו משפחה של עמי ארצות", 'עמרצות' תמיד נחשבה לתקלה.

מנקודת ההסתכלות של היהדות העניין שיהודים צריכים לדעת הוא עניין מהותי ולא דבר שניתן להגיד עליו שהוא לוקסוס. אי אפשר להגיד: "יש מי שמחמיר על עצמו ונוהג בשני זוגות תפילין ויש מי שמחמיר על עצמו ולומד תורה". העניין הזה של לא להיות בור הוא יסוד מוסד בעצם העניין של מה נקרא יהדות. כל אדם מישראל צריך להיות 'לומד תורה', וזהו עניין ששייך לא לעיסוקו, לא לפרנסתו ולא לגילו של אותו יהודי אלא עניין השייך למהותו של אדם מישראל. כשיש יהודי שהוא עם-הארץ, זו בעיה מהותית ויסודית שאנחנו כיהודים לא מוכנים לקבל.

עד כמה שאני יודע, אין כל אומה ולשון ודת שיש בהם את החובה ללמוד ולדעת באופן כה מרכזי. בכל מיני עמים ודתות יש כמובן מעלה יתירה לאלה שלומדים ולא לה שיודעים, אבל, וזה הבדל מהותי, אלה לא מעלות שכולם מחויבים להשיג. אדם יכול להשתייך לאומה ולחברה גם בלי ללמוד ובלי לדעת דבר.

יש כל מיני כיתות בסוריה ובפרס שיש בהן שכבות שלמות של אנשים שלא רק שלא יודעים את "טעמי המצוות" של דתם שלהם אלא גם לא יודעים במה הם אמורים להאמין. האנשים הללו יכולים להיות שייכים למבנה החברתי בלי שיש להם מושג לגבי אמונתם ודתם. יש מקומות שאם אתה לומד ויודע אזי יש בזה צד טוב אבל גם אם לא, גם אם אינך יודע דבר, אתה נשאר אדם שלם בדתך, באמונתך בעולמך.

בניגוד גמור לכל התרבויות האלה, אצל היהודים יש דבר שהוא מיוחד, 'עם הארץ' בתרבות היהודית הוא יצור שכולו בדיעבד. יכולים להיות עמי הארץ בדיעבד כמו שיכולים להיות יהודים בדיעבד. מה זאת אומרת בדיעבד? אדם שנולד לאמא יהודייה הוא יהודי, גם אם הוא נראה כמו גוי מתנהג כמו גוי וחי כמו גוי - הוא עדיין יהודי. אבל במה היהדות שלו מתבטאת? בזה שהוא בא ממשפחה כזאת וכזאת - זה הכול. אז יש מציאות שהיא של בדיעבד אבל בתוך העולם של ה"לכתחילה", בתוך העולם כפי שהוא צריך להיראות - להיות עם הארץ זו לא אפשרות.

כתוב בתורה כמה פעמים: "למען ילמדו" ואנו מצוים ללמוד, לדעת, לשנן, לחזור ולחיות בתוך דברי התורה. כל אלה כתובים בתורה וכתובים במשנה וכתובים בכל מקורות ישראל, שחלק מהמהות היהודית היא שחייבים ללמוד ולדעת את התורה.

העניין של לימוד התורה חורג מהמסגרת של שמירת המצוות. לימוד התורה הוא כוודאי אחת מהמצוות אבל מבחינת רבות החיוב ללמוד יוצא מגדר של מצווה פרטית והופך להיות משהו שהוא הרבה יותר בסיסי. הייתי אומר שמבחינת התפיסה של היהדות, בצד מסוים, יכול להיות יהודי שלא נימול, אבל שיהיה יהודי שהוא בגדר של עם-הארץ

ותצבי תואר בהרצוג

גם בחוג ללימודי ארץ ישראל

ללמוד את מה שאוהבים, במצוינות אקדמית ובהכשרה מקצועית.
ולצאת עם תואר ראשון בחינוך, תעודת הוראה
ותעודת מקצועית בהדרכת טיולים ובשל"ח

אפשרות לתואר ראשון ושני
בחמש שנים

שנה ראשונה חינם
ומלגות עד גובה שכ"ל, לזכאים

להגיע ללימודים באמצעות
מערך הסעות בפריסה ארצית

ללמוד בתוכניות מצטיינים
ולסיים בשלוש שנים, ובחינם

לבנות מערכת שעות
המותאמת לך

מגוון תוכניות ייחודיות המקנות תעודה נוספת בחוגים שונים

חינוך מיוחד | לשון עברית | אנגלית | ספרות | גיאוגרפיה | אזרחות | תושב"ע | מתמטיקה
מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי א"י | תקשורת | תנ"ך | מחשבת ישראל

חדש! תוכנית להסבת אקדמאים להוראה, בשנת לימודים אחת

**בהרצוג לומדים
חצי מהבית וחצי במכללה**

הרצוג. לדעת. לחונך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

*תוכנית הלימודים תבנה בהתאם לבחירת חוגי הלימוד

אַךְ אַהוּבֵי כַמַּעַט וְלֹא מַצְאָתִי אוֹתוֹ

רוצה להבין, כי זה מה שיוביל לגילוי הכי עמוק של הנשמה שלנו, וליחסים העמוקים ביותר עם ה'. וכך גם אומר רבי שמעון עצמו, בזוהר - "הטוב הגנוז מסבב אותו החושך" - אם ממשיכים לחפש כשקשה, דווקא שם זוכים לאור ולקרבת ה' ביתר שאת.

קִדְשַׁת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי שֶׁהוּא בְּחִינַת אֱהָבָה וְשָׁלוֹם

ומה הסוד של רבי שמעון. מה הסוד של הצדיק מגלה הסודות? נדמה לי שהתשובה היא אהבה. בין פסח לל"ג בעומר, נפטרים כל 24,000 תלמידיו של רבי עקיבא, על שלא נהגו כבוד זה בזה. ואז, הוא לוקח חמישה תלמידים מופלאים חדשים, אחד מהם - רבי שמעון, ובתור תלמיד של רבי עקיבא, הוא כבר יודע על מה הכל חרב. ועל מה הכל עומד. כי גם באהבה יש היררכיה, הסביר לי אבא בשבת. רבי עקיבא לימד "ואהבת לרעך - כמוך" - זה מתחיל בכך, באהבה עצמית; הלל הזקן, לעומת זאת, מסביר לגוי שרוצה ללמוד את התורה על רגל אחת - "מה ששנוא עליך לא תעשה לחברך". אבל רבי שמעון לימד את ה-סוד. לא דיבור של כבוד, לא דיבור שמתחיל ממך - אלא "אָנֹן בְּחִיבוּתָא תְּלִיא מִלְתָּא", הכל מתחיל בחביבות. בפרגון הדדי. באהבה - מסביר רבי נתן מברסלב "שְׁעָקָר הַפָּגֶם שֶׁל תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה מְחַמֵּת מְחַלְקֵת, שְׁלֹא הָיָה בְּיַנְיָהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבַת חֶסֶד. וְעַל-כֵּן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי אָנֹן בְּחִיבוּתָא תְּלִיא", שְׁאֲנוּ צְרִיכִין שְׂיָהִיָּה בְּיַנְיָהוּ אֱהָבָה גְדוֹלָה, שְׂוָהוּ הָעֲקָר."

פעם, באיזו תוכנית לייט-נייט שראיתי, המנחה שאל את האורחת איזו מצווה היא היתה מוסיפה לתורה. "פרגון" היא ענתה, והתשובה שלה הולכת איתי כבר שנים, כי לא רק שחביבות קיימת בתורה, היא סתרי תורה, עליה הכל עומד.

וזה עמוק בהרבה. "שְׁבַכְלֵ מְקוֹם שֶׁשָּׁבְחוּ הַחֲבָרִיא אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי - אָמַר לָהֶם עוֹד תּוֹרָה. כִּי עַל-יְדֵי שֶׁשָּׁבְחוּ אוֹתוֹ וְהִגְדִּילוּ כְבוֹדוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבָּה וְנִתְגַּדַּל הַרוּחַ הַקָּדוֹשׁ שְׁלוֹ, שֶׁנִּתְגַּדַּל בְּיִתְרוֹ עַל-יְדֵי הַכְּבוֹד כְּנִ"ל, כִּי עָקַר הַמְשַׁכֵּת הַתּוֹרָה הוּא עַל-יְדֵי אֱהָבָה וְחֶסֶד, וְעָקַר הַחִיּוּת וְהַקִּיּוּם הוּא עַל-יְדֵי אֱהָבָה וְהַשְׁמָחָה שֶׁיֵּשׁ בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָאוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה כְּנִ"ל" - מביא רבי נתן בשם רבו.

במשך שנים רבי שמעון נתפס אצלי כאיש קשה. אולי בגלל היותו איש סוד, אולי בגלל הסיפור הידוע שכשהוא ובנו יוצאים מהמערה, בנו אלעזר מתרעם על אלו שעזבו חיי תורה בשביל חיי שעה ושרף אותם. אבל טעיתי בו, כל כך. כשרבי שמעון יוצא מהמערה אחרי שנה נוספת, הוא אדם אחר. כזה שמעורה בכלל, צדיק שמגלה סודות. כזה שאומר "תֵּא חוּי, הֵיכְלָא דֵּא, אֱהָבָה אֲתִקְרִי, וּבְגִין אֱהָבָה קְרִימָא כְּלֵא" - בא וְרָאָה, הֵהִיכַל הַזֶּה נִקְרָא אֱהָבָה, וּבְשִׁבִיל הָאֱהָבָה הַכֵּל קַיִם.

בשבוע שעבר קיבלתי הודעה מאמא: שבת במירון, זכינו בדירה האחרונה שהיתה פנויה. וככה יצא שאחרי שנה של קורונה, כבישים ריקים, ציון סגור ומחסומים, זכיתי לעשות אצל רבי שמעון את השבת שלפני ל"ג בעומר. הגענו לצימר שכבר הייתי בו בעבר: ערב יום ההולדת שלי, לפני כמה שנים, הגעתי לרבי שמעון עם אהבה גדולה לאיש מסוים בלב. רגע לפני השבת דיברנו, החלפנו מילים חמות ואז שבת ירדה על הר מירון ועטפה אותו ואת המרחבים האינסופיים שלו בחגיגות כמו שרק השם וצבאות השמים יודעים לעטוף. ביום למחרת, בדמדומי הסעודה השלישית חלמתי עליו. אני הייתי בשמלת כלה, בחתונה שלא רציתי להיות בה. והוא בחליפה חגיגית, עם ממחטה אדומה בדש, אמר "די, מצחיקה. מה יש לך? בואי אחריי". וככה רצתי אחריו, עוברת מחנות לחנות ומחפשת אחריו, ואף אחד לא ידע להיכן הלך. התעוררתי עם תחושה כבדה בלב וירדתי להתפלל מנחה אצל רבי שמעון, סיפרתי לו את החלום ובלב ידעתי שהוא אומר לי, שהאיש הזה עתיד לעזוב. בצאת השבת, דיברנו והוא נפרד ממני. חיפשתי אותו הרבה בימים שאחרי, אבל הוא עזב.

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וּיְתַחַדְשׁוּן מְלִין עַל יְדֵךְ

לא יכולתי שלא לחשוב על זה בשבת האחרונה. הרי שוב ערב שבת. שוב שמים יפהיים. שוב לצד הצדיק האהוב. לא הצטערתי על מה שקרה אז, אבל כשמגיעים לאותו המקום, שנים אחרי, לכאורה במצב דומה, אי אפשר שלא להרגיש שיש סיבה לא ידועה, סוד שאמורים לגלות. כל השבת זמזמתי לעצמי "אָקוּמָה נָא וְאֶסְבְּכָה בְּעִיר בְּשׂוֹקִים וּבְרַחֲבוֹת אֲבִקְשָׁה אֶת שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מַצְאָתִיו" וניסיתי לפצח מה אני אמורה להבין. בסעודה השלישית של השבת האחרונה, עלינו סופסוף לרבי שמעון, למנחה והתרפקות על הפרוכת המוכרת.

ודווקא אז, כשוויתרתי על המחשבה שמהו עתיד להתגלות, פתחתי באקראי חוברת שחולקה שם, עם פירוש של הבעל שם טוב הקדוש, ללא אחר מאשר הפסוק משיר השירים: "בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׁאֵהָבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מַצְאָתִיו". הוא מביא שם משל למלך נחבא שמנסים להגיע אליו, ומסביר - "כשמאיר לאדם ויכול לעסוק בעבודת ה'", כשהכל מסתדר והולך טוב - אין מה לדבר על חיפוש. אבל כשיש הסתרות ומניעות, כשיש קושיות על ההתנהלות של ה' מולנו, כשלב נשבר, כשתוכניות מתנפצות, כשעבדת לעבר מטרה ואולי אפילו היית על סף הקבלה שלה, ופתאום היא איננה, כשצער, בלבול או קושי גורמים לביטול תורה ותפילה - אז הניסיון האמיתי, האם תמשיכי להתאמץ עד שתמצאי את ה', או שתסתפקי במה שיש. הרגשתי שזה הסוד שרבי שמעון ניסה ללחוש לי. הלימוד לא לוותר בשעת השבר על החיפוש אחרי ה', לא להיבהל מהמרחק. הרב קרליבך מסביר שמידת ה"הוד שבהוד" שמצוינת בל"ג בעומר משמעותה להודות שטעיתי ואין לי מושג למה. ואז להודות שאני

מבצע לרוכשים
בימי העומר!

מטבח
קומפלט

כולל הכל ב-

16,900

כולל מע"מ, הובלה והרכבה

עד 18 תשלומים ✓

אספקה עד 45 יום ✓

12 שנות אחריות

התמונה להמחשה בלבד | ט.ל.ח

www.taiu.co.il

יד חרוצים 16, תלפיות ירושלים

*9902

"אני ילד של רבי שמעון"

מימי העליה למירון באוניות, עגלות ומשאיות, דרך ימי מתיחות בטחונית ועד לעידן האוטובוסים המפנקים, דבר אחד לא השתנה: לרבי שמעון מגיעים, ויהי מה < הקיבוצניק החילוני התעניין בילד החרדי שנקרא בשמו, ולא העלה על דעתו שתעלומת חייו התגוררה עשר דקות מביתו < הרב מרדכי אליהו ביקש מהילד המגמגם לשיר לכבוד רבי שמעון, אבל לשיר בקול רם! < שיחה קולחת עם הרב גליס, מי שנולד מתפילה על ציון רשב"י ודבק בסבא ששימש 55 שנים כשליח ציבור על הציין

בניה זית

כבר כמעט שבעים שנה שאני נוסע למירון בל"ג בעומר", פותח הרב ישראל גליס בדיבורו השופע, "ברוך ה', זכינו שבמשפחה שלנו עוברות בירושה תמונות של חמישה דורות - סבא שלי, אבא שלי, תמונות שלי, של הבן שלי ושל הנכד שלי, כולנו עשינו את החלאקה במירון". הרב גליס מוכר בציבור כאיש ירושלים. מצד ייחוסו המשפחתי הוא דור עשירי ליושבי ירושלים, ובמשך שנים ארוכות הוא משדר ברדיו (ערוץ 7, רדיו קול חי) תכניות על עיר הקודש. בכל זאת, הקשר שלו למירון ולציין הרשב"י חזק מאוד, וכמות הסיפורים שיש לו על העלייה למירון ועל ההילולא, זורמת ממנו בשטף, כמעט כמו סיפוריו על ירושלים. אפילו סיפור לידתו שלו מתחיל, איך לא, במירון.

"אני ילד של רשב"י" קובע הרב גליס בחיוך ומיד מסביר: "סבא שלי, הרב יעקב קלמנוביץ' ז"ל, היה מזקני חסידי ברסלב בירושלים. במירון היה לו חדר קטן מעל ציון הרשב"י, חדר מספר 2, שבו התגורר בקביעות בכל פעם שהגיע למירון. הוא היה בעל תפילה של קיבוץ חסידי ברסלב במירון במשך חמישים וחמש שנה. ברור שעם ייחוס כזה, אז כל המשפחה הייתה נוסעת. אמא שלי ודודים שלי - כולם היו נוסעים למירון, וגם היה להם איפה לשים את הראש לנוח מעט.

"שנה אחת, אמא שלי הגיעה למירון, ומיד נכנסה לתוך הציין. מתוך ההתרגשות הגדולה שבציין הרשב"י היא התחילה לבכות ולצעוק בקול גדול. מישהו עלה לסבא שלי ואמר לו שירד למטה, כי הבת שלו

תשכ"ח

עושה

בלגן... סבא

באמת ירד למטה, ושאל

את אמא: 'מה חסר לך, מה את

צועקת כל כך?' אז אמא ענתה: יש לי ברוך

ה' בנות, אבל אני רוצה שיהיה לי גם בן. סבא אמר

בנחרצות: הכל בסדר, רשב"כ כבר שמע אותך! עכשיו את

יכולה להירגע ולשמוח. אמא נשארה קצת לנוח ולאכול משהו,

ואחר כך חזרה הביתה. תשעה חודשים אחר כך, אני נולדת!...

קבוצה מצומצמת של אנשים, מכל מיני מקומות, שהגיעו למירון. נסעתי אז עם סבא שלי, שהחליט לצאת לדרך מיד אחרי פסח. הייתה אז אווירה מאוד מיוחדת. אסור היה לנו להדליק אור, כמו בכל הארץ, אז את ההדלקה לא עשו על הגג אלא למטה בחצר. למרות המצב, הדליקו ושמחו מאוד."

הדב, הצמר, ורבי שמעון

סיפורי מירון של הרב גליס שונים ומגוונים - גם מתוך הספרים, אבל גם מתוך היכרות אישית. "ישנו סיפור מיוחד, בו הכרתי מקרוב את הנפשות הפועלות", מעיד הרב גליס. הסיפור הוא על ילד יהודי ששרד את השואה והצליח לעלות לארץ. כמו כל הילדים אז, שהגיעו לארץ ללא משפחה, שלחו אותו לקיבוץ חילוני. בראיון הקבלה עם מזכיר הקיבוץ, שאל אותו המזכיר מה שמו, והוא ענה "בעריש שיינפלד". המזכיר, שרצה להתאים את הילד למקום, מיד ניסה לעברת לו את השם: "השם שלך לא מתאים כאן בארץ ישראל. התרגום של 'בעריש' זה דב, ושיינפלד פירושו 'צמר', אז נקרא לך כאן 'דב צקר'! דב צמרי זה שם עברי יפה, ומתאים לקיבוץ".

הילד בעריש לא התבלבל: "תשמע אדוני! ההורים שלי נלקחו ברכבת לאושוויץ, ומאז לא ראיתי אותם. אבא שלי אמר לי רק דבר אחד לפני שהוא עלה לרכבת: 'אני מבקש ממך בעריש! את השם שלך - אל תשנה! אתה קרוי על שם סבא שלך, ותישאר תמיד בשם הזה'. אני את השם שלי - בשום מצב לא משנה! השם שלי הוא הזיכרון לאבא שלי!". כשראו שהילד מתעקש אז ויתרו לו, וקיבלו אותו לקיבוץ עם השם שלו - בעריש שיינפלד. הוא גדל כחילוני באותו קיבוץ, ואחרי שהתבגר עזב את הקיבוץ, הקים משפחה, ועבר לגור ברמת גן ברחוב הרואה, בגבול בני ברק.

הוא עבר הרבה שנים בהסתדרות, וכשכבר היה מבוגר, ארגנו מטעם ההסתדרות טיול לגליל. תוך כדי הנסיעה באוטובוס ברחבי הגליל, המדריך לקח את המיקרופון ואמר לנוסעים: "אתם יודעים שהיום לג בעומר. אנחנו משנים מעט את כיוון הנסיעה כדי להגיע למירון, שם נעצור לכמה דקות כדי לראות את החגיגות הגדולות של 'ג בעומר". האוטובוס הוריד אותם למטה, ולראשונה בחייהם הם עלו במעלה ההר, ולנגד עיניהם המחזה - אנשים דתיים וחרדים, עם שטריימלים ועם הרבה ילדים, רוקדים בשמחה ובששון. אותו בעריש, למרות שכבר הרבה שנים לא היה דתי, התפעל מאוד מכל העניין.

אחרי בערך רבע שעה שהם הסתובבו במתחם, הוא שמע פתאום רמקול רב עוצמה שמכריז על חיפושים של, לא פחות מאשר: "בעריש שיינפלד!!!!" הוא ניסה לראות מי מחפש אותו, וראה שהרמקול מגיע מנקודת ילדים אבודים שלייד תחנת מד"א. מתוך סקרנות הוא התחיל להתקרב למקום, כשהוא שומע שוב את הכרוז: "בעריש שיינפלד! סבא שלך מחכה לך ליד תחנת מד"א!".

אחרי כמה רגעים, כשהצליח להגיע לתחנת מד"א, הוא ראה שהביאו לשם ילד קטן בוכה, וסבא שלו מחבק ומלטף אותו: "בערישקה, איפה היית? לאן נעלמת?" הסבא נותן לו נשיקה ובמבה, עד שהוא מצליח להרגיע אותו. בעריש הרמת-גני החילוני ניגש לסבא החרדי ושאל אותו: "סליחה אדוני, מה עניין השם הזה 'בעריש שיינפלד'?" הסבא ענה: "היה לי אח שנהרג בשואה בשם הזה, והנכד שלי קרוי על שמו". בעריש פתח זוג עיניים גדולות, הסתכל עליו בשתיקה כמה שניות, ואז צעק לו בהתרגשות: "יודלה! איך ליב!!! אני חי!!! בעריש זיהה שהסבא שמולו הוא אח שלו...."

עולים למירון

התמונות מל"ג בעומר בשנה שעברה, של מירון וציון הרשב"י עומדים כמעט ריקים, עדיין צרובות בזיכרונו. כולנו רגילים לראות את רבבות עמך ישראל גודשים את ההר בכל שנה, ונראה לנו שכך היו הדברים מאז ומעולם. הרב גליס יודע לספר שלא תמיד העלייה למירון הייתה חלקה כל כך: "בימים עברו, עוד לפני קום המדינה", הוא מתאר "כדי לנסוע מירושלים למירון, היה צריך להקדיש לדרך כמה ימים. היו יוצאים מירושלים ברכבת שנוסעת ליפו, מיפו בספינה לחיפה, מחיפה נוסעים ברכבת העמק עד צומת צמח, ומשם בספינה לטבריה. הספינה הייתה עוצרת ליד רבי מאיר בעל הנס, שם התעכבו בדרך כלל איוה זמן, בעיקר לכבוד י"ד אייר, שהוא יום ההילולא של רבי מאיר. מטבריה, הנסיעה למירון הייתה בעגלה".

את השלב הבא בהתפתחות קו ירושלים-מירון, הרב גליס זוכר כבר כילד: "בשנים שאחרי קום המדינה, הנסיעות התקיימו במשאיות. יהודים טובים ארגנו באופן פרטי שכירות של משאיות ישנות, ממאה שערים היישר למירון. המשאיות היו בעיקר שאריות מזמן הטורקים או הצבא הבריטי. כל משאית כזאת הורכבה לפחות משתי משאיות ישנות שיצאו מכלל פעולה, והספסלים של המשאיות נלקחו מבית המדרש של קרלין, ונקשרו לצדי המשאית... ברור שעם כלי רכב כאלה הנסיעות ארכו יומיים או שלושה, עם הרבה עצירות בדרך, כשבכל עצירה כזאת של המשאית, הנהג היה צריך להתעסק כל פעם בתיקונים. ידענו מראש שכבר יעצרו שוב בקרוב, עד שאם משאית נסעה יותר מ-30 ק"מ צורך, התחלנו קצת לדאוג.

"היו נהגים חכמים שדאגו לעצירות בדרך בכל ציון אפשרי של תנא או אמורא, וכך גם הקהל היה רגוע וגם היה זמן לתיקונים. אחרי מלחמת ששת הימים וכיבוש מזרח ירושלים, ההסעות השתדרגו לאוטובוסים המיושנים של חברות ערביות מחברון וגנין. הנסיעות גם אז היו ארוכות ומפרכות עם הרבה עצירות. נסענו אז בכביש מפותל שירד מבית אל עד לבית הכנסת-האורחים של משפחת שור. משם המשכנו בוואדי חרמייה - האיזור של אבו ג'ילדי השודד. בימי הטורקים היו נוסעים בדרך הזאת על חמורים ועגלות, ואז עוד ארכו שם ממש שודדים לעוברי הדרכים. זקני הדור ההוא סיפרו, שכל השיירות שעברו שם היו נשדדות, חוץ מהשיירות של העולים למירון... השודדים פשוט היו נעלמים. בכל אופן, גם בשנים יותר מאוחרות, הנסיעה הייתה חוויה אחרת לגמרי ממה שמוכר כיום. גם כשהגיעו למירון, העלייה לציון הייתה שונה. ההסעה הגיעה לכביש למטה, והיה בסך הכל שביל צר במעלה ההר, שבו עלו ברגל עד הציון".

עם כל הקשיים הרב גליס קובע באופן חד משמעי: "במירון לא היה מצב כזה, שלא באו בכלל אנשים! גם בתקופות של מאורעות קשים, תמיד, גם אם בדרך לא דרך, היו כאלה שהגיעו למירון. אני זוכר במיוחד את שנת תשכ"ז, בימים לפני מלחמת ששת הימים, המתוחות בארץ הייתה גדולה. בכל זאת, בל"ג בעומר, מספר ימים לפני פרוץ המלחמה, התאספה

הרב ישראל גליס

יש כאלה שנוחתים היישר לסעודה, יש כאלה שמגיעים לריקודים ויש את אלו שמגיעים ראשונים ויוצאים אחרונים. כך אצל רשב"י בל"ג בעומר. כל אחד מרגיש אחרת, מתי להגיע וכמה להישאר, עם מי לרקוד ועם מי להתפלל. יש אנשים שמתפללים כמה רגעים בציון, וחוזרים בחזרה. יש כאלה שבאים לעשות חלאקה בשעות הבוקר ויש שבאים להדלקה. הצד השווה שבכולם זו השמחה הגדולה בחתונה של רשב"י, שזאת הרגשה מאוד מיוחדת ושמחה מאוד גדולה."

עם מי יצא לך לרקוד או להתפלל?

"ברוך ה', יש הרבה מאוד דמויות מעניינות וחשובות שהגיעו למירון במהלך השנים", עונה הרב גליס. "סבא שלי, כמו שאמרתי, היה בימים עברו דמות מרכזית במירון. אני זוכר פעם אחת שעליתי אליו בל"ג בעומר לחדר, וראיתי אותו יושב עם הרגליים על המיטה ולומד זוהר. פתאום ראיתי נחש מסתובב בחדר וממש נבהלתי! רצייתי לקחת מקל ולנסות לעשות משהו, אבל סבא עצר אותי. 'אל תגיע בו', הוא אמר לי 'הוא לא עושה לך כלום, אז אל תעשה לו. בוא שב לידי ותלמד זוהר, תראה שהכל יהיה בסדר'. באמת אחרי חמש דקות הנחש נעלם..."

"כך נפגשו שני אחים, שלא נפגשו במשך למעלה משישים שנה מאז השואה, אצל רשב"י, מסכם הרב גליס את הדרמה. "הם בכלל לא ידעו אחד מקיומו של השני, ופתאום כל אחד רואה לפניו את אח שלו חי! את החיבוק והבכי של שני האחים שנפגשו, קשה לתאר. היה כאן גם מרכיב חשוב מאוד, שבזכות הצוואה של האבא הוא שמר על השם שלו. מי יודע, אם הוא היה מחליף שם ל'דב צמרי' אם הוא היה זוכר שבעצם מדובר עליו."

הרב גליס ממשיך ומוסיף עוד נדבך אחד לסיפור: "הסיפור הזה קרה לפני חמש עשרה שנים בערך. סיפרתי אותו אז באחת מתחנות הרדיו, ולאחר מכן קיבלתי טלפון מהבן של אותו בעריש שיינפלד.

היהודי אומר לי כך: 'תשמע טוב, שני האחים האלו שנפגשו גרו במשך שנים במרחק של עשר דקות הליכה אחד מהשני! תאר לעצמך: ברחוב הרואה ברמת גן יושב אח אחד, וברחוב ירושלים של בני ברק יושב האח השני, ובלי רשב"י הם לא היו נפגשים'. היהודי גם סיפר לי שכל המשפחה חזרה בתשובה, ואבא שלו הפך לחסיד ויז'ניץ..."

גם מופתים יותר מובהקים של רשב"י ושל הצדיקים הבאים לשמח בהילולא, לא נעדרים מסיפורי מירון של הרב גליס: "ישנו סיפור ידוע, משנת תרפ"ג (1923), על אישה שאחרי הרבה שנים שלא היו לה ילדים, נפקדה בבן זכר. היא קראה לבן שלה שמעון, לכבוד רשב"י. כשהיא הגיעה שנה אחת עם הילד אל החגיגות במירון, מרוב הדוחק והדחיפות הילד קיבל מכה בראש ונפטר במקום. האישה לא חשבה פעמיים - היא לקחה את הילד, נכנסה איתו אל תוך הציון והתחילה לצעוק: 'רבי שמעון! חיכיתי כל כך הרבה שנים עד שנולד לי הילד הזה!! קראתי לו בשם שלך! אני לא עוזבת את המערה, עד שהילד שלי מתעורר חזרה לחיים!!' היא בכתה ובכתה, ופתאום הילד הזה מתחיל להתעשש, והתעורר לחיים."

באים לחתונה

הביטוי 'הילולא' מוכר ונפוץ מאוד ביחס לפטירת צדיקים. לרוב, נשכחת המשמעות המקורית של הביטוי שהיא - חתונה. "רבי מרדכי מזוועל זצ"ל נהג לומר, שרשב"י מזמין את כל עם ישראל לבוא להילולא-החתונה שלו" אומר הרב גליס. "אז כמו שבחתונה רגילה, כל אחד מהמוזמנים מגיע לשלב אחר, ככה גם בחתונה של רשב"י. בחתונה יש כאלה שבאים לחופה,

הרב ישראל גליס בגיל 3, בחגיגת ה'חלאקה' שלו במירון

אהב טהר-לב

חנן פורת ז"ל

על מסילת ישרים לרמח"ל
(בעריכת הרב יעקב פישר)

דוברים / תכנית:

הרב יעקב פישר - עורך הספר |
מעשה הספר

שופט בית המשפט העליון - נעם סולברג |
"ההליכה בדרכיו"

מאיר דורפמן ("המקום" תל אביב) |
"על החיבור לכלל ישראל"

אמיתי פורת |
תכלית עבודת האדם - התמודדות

הרב יעקב מדן (ראש ישיבת הר עציון) |
תורה ומידות

שירה וניגונים |
יהונתן בילט עם תלמידי ישיבת מקור חיים

ערב השקה

יום חמישי כ"ד באייר

| 6.5 |

בשעה 20:00

במאהל בית ספר שדה
כפר עציון

הכניסה ללא תשלום ומותנית בהרשמה מראש

לפרטים והרשמה:

חפשו ב Google 'בית ספר שדה כפר עציון'

האירוע יתקיים
ע"פ הנחיות
התו הירוק

הסיפור עם הנחש מוביל את הרב גליס לדמות נוספת משנים עברו שהייתה מרכזית במירון - הרב משה צבי נריה זצ"ל. "עם הרב נריה הייתה הרגשה מאוד מיוחדת בחגיגות במירון", משתף הרב גליס, "זכיתי במשך הרבה שנים לרקוד איתו בחצות לילה את הריקוד המיוחד שלו עם השיר שהוא חיבר לכבוד שחרור מירון במלחמת השחרור - 'צהלי ורוני'. גם התפילות שלו, אמירת התהילים והשמות הרבים שהוא הזכיר על הציון, היו נרגשות במיוחד.

"שנה אחת, כבר נפרדתי מהרב נריה, וחשבתי שמישהו לקח אותו הביתה. להפתעתי, אחרי שעה הוא הופיע שוב בציון. כששאלתי אותו איפה הוא היה, הוא לא רצה לומר. 'נו, זה לא חשוב...' ניסה להפטיר. אבל לא ויתרתי לו, עד שבסוף הוא גילה לי שהוא ירד לנחל מגידו, אל הציון של רבי יוסי בן קיסמא. אמרתי לו: 'זמה איתי? אני לא צריך להיות אצל רבי יוסי בן קיסמא?' הוא ניסה לדחות אותי שוב - 'אתה עוד צעיר מדי...' אבל בסוף הסכים, וכך ירדנו בחשיכה אל הציון של רבי יוסי.

"זאת הייתה פעם ראשונה שלי במקום, וראיתי את הרב נריה מתרגש בצורה לא רגילה. ישבנו ואמרנו תהילים, ואחרי כמה רגעים שמעתי רחשים בין העצים... הרב נריה ראה שאני מוטרד, ואמר לי בשיא האדישות - 'זה נחש, אל תפריע לו והוא לא יפריע לך...' הוא המשיך לומר תהילים ברוע, ואני כולי רועד..." נזכר הרב גליס בצחוק גדול. "עם אור הנר הקטן שהיה לנו, ראיתי את הנחש מחליק מהעץ וזוחל לתוך המערה. אינני יודע מה העניין עם הנחשים, אבל כבר בגמרא מסופר שנחש חסם את מערת הרשב"י ולא נתן להכניס שם את רבי אלעזר לקבורה, עד שהחכמים אמרו לו: 'יבוא בן אצל אביו', ואז הנחש זו כדי לאפשר את הקבורה".

גילוי אליהו

סיפורי מירון ממשיכים ומתגלגלים, והצדיק הבא שהרב גליס מספר עליה הוא הרב מרדכי אליהו זצ"ל: "הראשון לציון, הרב מרדכי אליהו זצ"ל, היה מתחיל את חגיגות ל"ג בעומר עוד בצפת" מספר הרב גליס. "הוא היה מגיע לשם בצהריים, ובתחילת הלילה הדליק בעין זיתים, בקבר רבי יהודה בר אלעאי. בשעות מאוחרות יותר, ולפעמים רק למחרת, הוא היה מגיע לחצר הרשב"י. הציבור היה מחכה בדריכות עד שהוא יסיים את אמירת התהילים שלו בחצר הציון, כדי לבקש ממנו ברכה. אחרי בערך 20 דקות הרב היה מסמן לתזמורת שאפשר להתחיל לנגן, וכולם היו פוצחים בריקודים".

מתברר שבשלב הזה, בעלי עין חדה יכלו להבחין בדברים מופלאים ביותר: "יש אצלי תיעוד מוסרט שצילמתי, איך בשניות הספורות שבין התהילים לריקודים ניגש לרב אליהו יהודי עם בקשה: 'כבוד הרב, הבן שלי כאן, הוא עוד מעט בן שלוש עשרה, אבל בגלל שהיד שלו מושתקת הוא לא יוכל להניח תפילין כבר מצווה שלו. בבקשה שהרב יברך אותו, שהוא יוכל להניח תפילין!' הרב אליהו אומר לו מיד - 'איפה הילד? תביא אותו לכאן!' היהודי מביא את הבן שלו והרב אליהו מסמן לתזמורת להתחיל לנגן, ובשתי ידיים תופס את הילד ומתחיל לרקוד איתו. תוך כדי ריקוד הוא ניער את הידיים של הילד, ופשוט הוציא לו את השיתוק! גם ההמשך מתועד, איך אחרי כמה דקות, הילד שהיה עם יד אחת מילדלת,

רוקד במעגלים עם שתי ידיים מתפקדות! !".

הרב גליס מספר על נס נוסף מאותו ערב. אישה אחת צעקה מעזרת נשים שהבן שלה מגמגם, וגם הוא לקראת בר מצווה. הילד אמר לעלות לתורה, אבל בגלל הכושה שיצחקו על הגמגום שלו, הוא לא רוצה לעלות. הרב אליהו אמר גם הפעם: 'תביאי את הילד!' גם הילד הזה הגיע אל הרב, וכשהוא נעמד לידו הרב אמר לו: 'תשיר עכשיו את השיר של רבי שמעון בר יוחאי - 'ואמרתם כה לחי'! אבל בבקשה, תשיר את השיר בקול רם! !' הילד כמובן התחיל לשיר, ולמרבה הפליאה לא גמגם אפילו לרגע אחד! הוא שר את כל השיר, כשכל הציבור ביחד שר אחריו.

"בחצר של רבי שמעון בר יוחאי יש הרבה שמחה ורואים הרבה ישועות" מסכם הרב גליס, "גם בזכות הרבנים והמקובלים שמגיעים ומברכים כל אחד שנמצא במקום, אבל גם ובעיקר - כל אחד יכול לפעול ישועות אצל רשב"י בל"ג בעומר. האמת היא שאפשר גם אחרי ל"ג בעומר. רבי שמעון בר יוחאי נמצא שם כל הזמן. תמיד אפשר לבוא לחצר הציון, לומר תהילים, להתפלל ולבקש. זה המקום לכולם".

קהילת ראשית

משפחה שגדלה ברמת השרון

בוקרים וצ/ורים

052-3-114855 | תחית

בואו הכי טוב - בואו אליו

אחפשים יותר חיבור
יותר אהבה
יותר משמעות?

מופגנים אפלטוני! לפרטים: תמר 052-3847860

הרב יוסף איתן | רב יועץ ופוסק במכון

למה דווקא אנחנו?

אין כמעט ניסים גלויים לעין, אולם יש ויש ניסים נסתרים והשגחה פרטית, שרק מי שמבטו שטחי ביותר לא יראה את יד ה' וההשגחה העליונה

השבת נקרא על מצוות ספירת העומר בפרשתנו. התורה מייחסת את הספירה לעולם הגשמי - עומר, ראשית הקציר, מנחה חדשה - שתי הלחם, אך הרעיון הוא שאנו חיים בעולם גשמי שבו המזון ושאר הצרכים החומריים הכרחיים לניהול החיים, ותפקידנו לרומם אותם לתובנות פנימיות ורוחניות - כפי שמתבטא בכך שבסוף הספירה נגיע לחג השבועות ומתן תורה.

מאז שבטלה נבואה, הנהיג הקב"ה בעולמו שאין כמעט ניסים גלויים לעין, אולם יש ויש ניסים נסתרים והשגחה פרטית, שרק מי שמבטו שטחי ביותר לא יראה את יד ה' וההשגחה העליונה.

השיח שלנו עם הזוגות הרבים הפונים אלינו במכון פועיה, אינו רק בצד המעשי, ואף לא רק בצד ההלכתי, אלא גם בממד הרוחני של הבעיה (באשר היא) וההתמודדות איתה. לא אחת עולה השאלה האמונית - מדוע הקב"ה הביא עלינו את הסיטואציה הזאת, ולמה "נבחרנו" להיות מאתגרים? כמובן שאין לנו תשובה לשאלה "למה דווקא", אבל מאמר מפורש הוא בתנא דבי אליהו (רבה, ית, ג):

"פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום ומצאני זקן אחד, אמר לי: רבי, מפני מה בעלי בתים של ישראל נעצרים על הבנים מהיות להם?

אמרתי לו: בני...הרבה בעלי בתים יש לנו וחמודים הם (כלומר, חביבים ונחמדים במעשיהם טובים - פירוש 'ישועות יעקב')...ואעפ"כ הם נעצרים על בנים מהיות להם בנים...מפני שהקב"ה אוהב אותם אהבה גמורה ושמח בהם, לפיכך מצרפם כדי שירבו ברחמים לפניו". הגטייה לחשוב שיסורים הינם (בהכרח) עונש - הינה, אפוא, טעות גמורה...

מקרה אחד, לרוגמא:

בוקר אחד, לפני כמה וכמה שנים, התקשרו בני זוג שעמדו לבצע באותו יום הפסקת הריון כפי שהמליצו להם הרופאים. הסיבה: האישה נדבקה בוירוס □□□ בתחילת ההריון, והתברר שגם העובר נדבק (כיום עובדים על פיתוח חיסון לוירוס זה). בני הזוג כבר הגיעו לביה"ח אולם תחושה פנימית לא מוסברת גרמה להם להסס לפתע ולהתקשר לרבנים להתייעץ. היות והסיכון לבעיה קלינית משמעותית בעובר בגין הידבקותו בוירוס הינה 10% בלבד - לא ראינו אפשרות להתיר. הם ביקשו להיפגש עמי בדחיפות, וכבר למחרת הגיעו אלי.

והנה, ראיתי לפני בני זוג בחוות 'חילונית'. לא הייתי מעלה בדעתי שזוג כזה ישאל שאלות רב... דיברנו על הכל ובמקביל הפניתי אותם לבדיקות הדמיה נוספות. הבדיקות יצאו טובות, ואף שהרופאים אמרו להם שעדיין אין אפשרות לשלול בעיה, הם החליטו שלא נוגעים. ב"ה נולדה להם בת בריאה ושלמה. כעבור מספר שנים עלה מקרה דומה על שולחני ומתוך כך חזרנו אל הזוג הנ"ל. הם סיפרו לנו שהכל מצוין ב"ה וטרחו לציין שהיום הם כבר לא נראים כמו שראיתי אותם בביתי: חוותם דתית החלוטין והבעל לומד תורה חצי יום.

הקב"ה אוהבם אהבה גמורה. השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך!

הפעם אודה

בעת קריאת שורות אלה, מן הסתם אתם בהלוך או בחזור מרבי שמעון. האם ידעתם שהילולא נוספת התקיימה השבוע? ביום ראשון בערב, אור ליי"ד אייר, ערב פסח שני, התכנסו הפונים בציונו של רבי יהודה בר אלעאי, החברותא של רשב"י, וחגגו בשמחה ובקדושה עילאה יחד עם הרב שמואל אליהו, הרב חיים איידלס, הרב חיים בזק והרב אייל יעקובוביץ'. לפניכם קטע מתוך ההתוועדות שנערכה במקום

ה רב שמואל אליהו: רבי יהודה בר אלעאי היה תלמידו של רבי עקיבא, אבל כתוב עליו שהיה מורה הלכות בבית רבי יהודה הנשיא, שכיהן דורות אחרי רבי עקיבא. הוא זכה לאריכות ימים מופלגת, הוא וגם רבי מאיר בעל הנס, שמציינים היום גם את יום ההילולא שלו. התקיים בו ממש "אורך ימים בימינה, בשמאלה עושר וכבוד".

אנחנו מבקשים מהרבנים, לזכות אותנו לשמחה ודבקות מתוך תורה; ללמוד על תורתו של רבי יהודה, ללמוד על תורתו של רבי מאיר; ללמוד על תורתם של תלמידי רבי עקיבא; של רבי שמעון, של רבי יוסי ושל רבי נחמיה. ובעצם כולנו-כולנו תלמידי רבי עקיבא, זה שנאמר עליו "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה". אומר האר"י ז"ל, **שרבי עקיבא היה רואה בכל מקום לא את הקליפות, לא את השועלים היוצאים מקודש הקודשים ולא את המונה של רומי, אלא את נקודת האור, שהיא זרועה בתוך המציאות.** ואם משקים את ה"אור זרוע", מטפחים ומגדלים אותו, האור הזה זוכה להביא שמחה גדולה, ישועה וגאולה גדולה.

כל אחד ואחד מישראל, יש בשורש נשמתו נקודת קודש ששום מגע טומאה לא יכול להגיע לשם. תפקידנו בעולם הוא למצוא ולהגיע אל נקודת הקודש הזו. ואם תלמידי רבי עקיבא מתו בימים האלו כיוון שלא נהגו כבוד זה בזה, התיקון הוא שננהג כבוד זה בזה. על ידי הקישור של כולנו ביחד, אפשר לקבל הרבה כוח של קדושה. כמו שאומרים החסידים: **כשאני מתמרד לבד מול היצר הרע שלי, אחד מול אחד לא קל לנצח. אבל כשמתאחדים שניים, שלושה, ארבעה יהודים, כולנו יחד, אז היצר הרע נותר אחד, אבל כל הנשמות הקדושות שמתאחדות ומתאספות יחד מתגברות בכוח הרבים ומנצחות אותו בקלות.** שנזכה שזכות הצדיק שטמון פה, וזכות הצדיקים בעולם התחתון ובעולמות העליונים, יעמדו לנו ולכל עם ישראל, אמן.

הרב חיים בזק: האר"י הקדוש אמר על עצמו, שעיקר המעלות שהשיג היו מתוך השמחה. וכן אמר שהזיעה שמזיעים לכבוד השם יתברך בקיום המצוות, בשמחה של עמל תורה, בשמחה של מצווה, הזיעה הזאת פושרת מן הדין. אבל כמובן זה לא מספיק. "תורתו מגן לנו", כנאמר בשיר המפורסם של הבן איש חי, "תורתו מגן לנו". התורה זה לא רק הלימוד אלא הלימוד שמביא לידי מעשה.

הרב חיים איידלס: נמצאים אנחנו בהילולא של התנא הקדוש רבי יהודה בר אלעאי. "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני". בי יש את

מימין לשמאל: הרב חיים בזק, הרב שמואל אליהו, הרב אייל יעקובוביץ, הרב חיים איידלס

שם השם. יקוק כסדר. סודו של רבי יהודה הוא ההודיה. "הפעם אודה את השם". "בי אדוני". בהודיה נמצא שם שמיים. בהודיה אנו משיבים את לבנו לאבינו שבשמיים.

ביום הגדול הזה, פסח שני, צעקו אבותינו "למען ניגרע". אבותינו לא הסכימו להיות חלילה בטומאה. רצו להיות בטהרה. ומכוח הצעקה נפתח להם פתח. רבי יעקב עמרין כותב, שהצדה שלקחו להם בני ישראל ממצרים, את המצות שהם לקחו, הם אכלו עד פסח שני. האור של פסח ראשון מאיר עד פסח שני.

נשים לב, קהל קדוש, עסקינן בהודיה. בי אדוני. הפעם אודה את השם. ביום של צעקה, של למה ניגרע. בהאי הילולא קדישא. מה הקשר בין הודיה לצעקה?

ארבעה צריכים להודות. בתהלים בפרק ק"ז אומר נעים זמירות ישראל, שירידי הים, הולכי מדבריות, חבוש שיוצא מבית האסורים וחולה שנתרפא, כולם צועקים אל השם וכולם מודים לו. אומר רבנו המלבי"ם: יש בפרק הזה "ויעקו אל השם", ויש "ויעקו אל השם". מה ההבדל בין זעקה לצעקה? ויש בהמשך הפרק: "ממצוקותיהם יושעים" ו"ממצוקותיהם יצילם". מה ההבדל בין הצלה לבין ישועה?

אומר המלבי"ם הקדוש: **צעקה וזעקה נובעות מנהמת הלב - אלא שהזעקה היא כי יש מי ששומע, והצעקה - כי אין מי ששומע.** החבוש שנמצא בבית האסורים - הוא פונה לפרקליט, לסגור. הוא מתפלל לשופט ראוי והגון. הוא תולה את תקוותו בשליחים נאמנים. הוא זועק לכל מי ששומע. החולה שמתרפא, הוא תולה תקוותו בשליחים, רופאים ובתרופות. הוא זועק: תשמעו את כאבי. אבל הולכי מדברות, יורדי הים באוניות, אין להם למי לזעוק. אין מי שישמע את זעקתם. אז מדוע הם צועקים? כי אין מי ששומע. הצעקה שלהם - "ויעקו אל השם".

והקב"ה מציל את הזועק מעמק הבכא, אבל ההצלה איננה ישועה. ודווקא את הצועק, הקב"ה מושיע אותו תכלית ישועה. כשאדם צועק בלתי להשם לבדו, הוא מבטל ומבהיל עולם ומלואו - ודאי שישועתו המלאה קרובה לבוא. וכמו "א-ל נא רפא נא לה", לא להסתפק ב"רפא ירפא", רפואה שלמה מאתו יתברך.

הסבא הקדוש רבי רפאל לוי זצ"ל, היה אומר - אבותינו במדבר נגזרה עליהם מיתה קשה. ארבעים שנה אקוט בדור, אשר נשבעתי באפי, בכיסא כבודי, על עון של כפיות טובה. בכל תשעה באב הסתלקו מהם, ובשנה האחרונה לא הסתלקו. חשבו שטעו בחשבון עד שהגיע ט"ו באב וראו לבנה בטהרתה והבינו שפסקה הגזירה והם זוכים להיכנס לארץ. במה האחרונים היו שונים מכל ה-585,000 שנקברו במדבר, יום לשנה, יום לשנה? כי בכל שנה ושנה כל אחד תלה מחשבתו, שמה זה שלידי הוא זה שנגזרה עליו למות השנה, ואילו הוא ימשיך לחיות. אבל בשנה האחרונה כשהם נכנסים אלי קבר, הם יודעים שאין סיכוי שהם יוצאים משם, וזו הם לא זעקו, אלא צעקו. אין סיכוי לישועה, אין מקום לישועה. בטוח הולכים למות. והצעקה הזאת ביטלה את המיתה, את הגזירה הנוראה שהקב"ה נשבע בכיסא כבודו.

כשאבותינו צעקו ביום הזה "למה ניגרע", אבותינו צעקו מנהמת ליבם - גם אנחנו רוצים. ונפתח להם פתח עצום לקבל אור עליון על מצות ומרורים, יאכלו חמץ ומצה גם יחד. מכניסים את האצילות לתוך העולם הזה ומרימים את הארץ לשמיים - "השמיים שמיים לה" והארץ נתן לבני אדם". לעשות מהארץ שמיים.

מתפללים "אנא בכח גדולת מינך... שוועתנו קבל", מניין לנו שיקבל? בגלל "ושמע צעקתנו". כי הצעקה מופנית רק ליודע תעלומות.

ההודיה, אותו פרק שמדבר על הצריכים להודות, יש בתוכה צעקה וכניעה ובקשה להידבק באור פני מלך חיים. הלוויים בבית

המקדש, עולמם היה שירה, והם נקראים מידת גבורה. איזו גבורה יש בשירה? אלא השירה מבטאת את החיבור, את ההשבה למקור עליון. מידתו של יצחק אבינו גבורה. לכן נקרא על שם הצחוק - "אז ימלא שחוק פינו", שנראה אז שהכול זה הוא ואין עוד מלבדו. זה יסוד ההודיה. זה השם יהודה. בי אדוני.

שנוכח בחסד השם יתברך, בזכות רבי יהודה שאורו רב, מתלמידי רבי עקיבא, מגדולי גדולי התנאים שלימד אותנו הודיה והשבה וצעקת הלב, שנוצק ונצעק לא-ל עליון מתוך הודיה ושירה והשבה למעלה, ונזכה לכל משאלת לב לטובה, אמן כן יהי רצון.

הרב אייל יעקובוביץ: כשיהודי, שם השם נמצא בתוכו, הוא יודע שהוא לא רק זועק. זועק זה משהו מוגדר - זועק לעזרה. צעקה זה עומק עומקים. רבי נחמן אומר שהצעקה הכי גדולה שאדם צועק, זה כשהוא שותק. מרוב שהוא רוצה לצעוק ולא יכול, הוא שותק. יש פה צעקה עמוקה מאוד.

יש בזה בחינה נוספת בעניין ההודאה שטמונה בשמו של רבי יהודה. בתוך המילה תודה, יש גם להודות על האמת, כמו שיהושע בן נון אמר "תן תודה". לומר לקב"ה: אנחנו מודים על האמת שהכול שלך.

להודות על האמת - לכאורה זה הפוך מלומר תודה. לומר תודה זה לומר: "יודו להשם חסדו", הכול מציון. להודות על האמת זה לכאורה בחינה של דין. מישוהו צריך להודות, כי מישוהו מאשים. מישוהו אומר: אני מודה שחטאתי, עויתי ופשעתי. איך מסתדרות שתי הבחינות, בתוך אותה מילה, להודות בטוב ולהתוודות? יהודה אמר: "צדקה ממני", שזה בחינה שנייה של יהודה. איך שני הדברים מתחברים?

ממשיכים בלימוד התניא

עם פתיחת זמן קיץ ממשיכים עם התוכנית השנתית בלימוד פרקים כ-ג מליקוטי אמרים המבחן יתקיים בעז"ה בתחילת חודש מנחם אב

תלמידים שנבחנו בשנים קודמות על פרקים א-כה ולא נבחנו על פרקים כו-ג יכולים להצטרף לתוכנית

לרישום:

בטלפון: 072-221-9050 שלוחה 5, בין השעות 13:00-15:30

או במייל: lladaat@gmail.com

ניתן להירשם עד חג השבועות

אנחנו נמצאים בספירת העומר בשבוע של ההוד. ההילולא של רבי יהודה בר אלעאי זה החסד שבהוד, ורבי שמעון זה ההוד שבהוד. רבי יהודה הוא ראש המדברים בכל מקום. הוא יכול לומר על הרומאים "כמה נאים מעשיהם של אומה זו". תגיד תודה על מה שיש. וכמה יש לנו לומר תודה שאנו עומדים מול הוד ושפע כאלו גדולים. השפע שהקב"ה נתן לנו, הקרבה שהוא משפיע עלינו, שהוא מגלה לנו ביום הזה, ביום של כמה נאים מעשיו של כל אחד - לומר תודה לכל אחד, כי הקב"ה מתגלה בו.

אבל רבי שמעון, שזו בחינה אחרת של תודה, זה הוד שבהוד, זה להודות על אמת אחרת. זה לא רק לומר תודה אלא להגיע למיצוי עניין ההוד שבתוכו, להגיע מההודאה לתביעה להתרוממות. כשאנחנו מודים על מה שיש, אנחנו מגלים שאנחנו צריכים להתודות ולהודות על האמת. יש להודות ולומר "צדקה ממני", כמו שהכהן הגדול עומד ומתודה, זה הוד כזה שמגלה שיש משהו כל כך גדול ועצום כל כך, שיחסית אליו באמת חטאתי, עויתי ופשעתי לפניך אני וביתי.

גילוי גדול מעורר אותנו לשמחה עצומה, לתודה גדולה, ליראה גדולה, לפחד גדול, לתחושה שאנחנו לא באמת ראוים. אם רבי יהודה לקח את העניין של התודה, להודות לקב"ה על מה שהוא נתן לנו, רבי שמעון לקח את העניין של לראות לאן אנחנו יכולים להגיע; לאן עם ישראל יכול להגיע. ודווקא ממה שהקב"ה נתן לנו אנו יודעים עד כמה אנו יכולים לעלות למעלה-למעלה. מול מראה כזה צריך להיות בשקט, להיכנס למערה. מול דבר כזה, "איך עוד מלבדו". מול דבר כזה יש רק זוהר, יש רק סוד. זו הבחינה השנייה.

הרב שמואל אליהו: אולי זה כמו תחנון שאומרים אחרי שמונה עשרה. אחרי שאתה עומד מול הקב"ה, אתה אומר: איך אני מעז לעמוד פה? ואז מגיעה נפילת אפיים. כמו שאהרן הכהן מגיע לחנוכת המשכן, וצריך להביא קרבן חטאת. בחוץ אולי הייתי בסדר, אבל כאן כשאני עומד, מול הקודש פנימה, מתברר כל מה שצריך לתקן.

הרב חיים איידלס: שמעתי מהרבי מגור ז"ע שאמר בשם רבי ישראל מרוז'ין: "נושא עוון ועובר על פשע" - כשהאדם כל כך מתקרב לקב"ה, הוא מנשא אותו מעל העוון, ואז הוא עובר ומעביר את הפשע. כי מתברר שעצמות ישראל בכלל לא קשורה לעוון ופשע, כפי שאמר הרב בזק, זה חיצוניות. קרבת האלוקים המופלאה הזאת מנתקת את מעשה החטא - הם חיצוניים לחלוטין מאתנו, וזה הווידוי! לגלות שאין לנו שום קשר לחטא.

הרב אייל יעקובוביץ: לכן האר"י הקדוש אומר: "ויעבור השם על פניו ויקרא" שאנחנו אומרים אחרי שמונה עשרה, 'ויעבור' אותיות 'עיבור'. יש עיבור וחיבור גמור דווקא כשאנחנו נתעבים לאחור ביראה - "וירא כל העם ויגועו ויעמדו מרחוק".

אומרים שאצל רבי שמעון במירון, בחוץ שמחת תורה, ובפנים - יום כיפור. בחוץ שמחת תורה כי אנחנו זוכים לרבי שמעון, ובפנים יום כיפור כי אנחנו זוכים לרבי שמעון... אותה הבחינה יש בהודאה, מכיוון שאנחנו רואים כמה שפע טוב מקיף אותנו, אנחנו מודים ושמחים. ומתוך כך נחשפים להודות על האמת, כמה עוד עלינו להתרומם. לחיים לחיים!

השאלה החודשית

תלמידי לב לדעת מוזמנים להמשיך ולענות מדי חודש לשאלה בחומר הלימוד

השאלות יתפרסמו בקו הטלפון

08-9786892

שלוחה 2

ניתן יהיה להאזין לכל שאלה למשך יום אחד בלבד

- חודש תמוז**
יום ראשון כ"ד תמוז
על הפרקים מג-ג
- חודש סיון**
יום ראשון י"ט סיון
על הפרקים לה-מב
- חודש אייר**
יום ראשון כ"ז אייר
על הפרקים כו-לד

בכל חודש תתקיים הגרלה על שלושה סטים בין העונים נכונה

שו"ת עם רבני 'לב לדעת': 072-2219050
שלוחה 2, בימים א-ה, בין השעות 13:30-15:30, 21:30-23:00

לפרטים ויצירת קשר: 072-2219050
מענה אנושי בשלוחה 5, בימים א-ה, בין השעות 13:00-15:30

מייל: lladaat@gmail.com

זה הזמן לסלוח. האמנם!?

רחמים גדולים מהקב"ה. הרי אין לו פה שום זכות, למה שהוא מרגיש שהוא מקבל בטבעיות. בשלב שני זה לא רק שהשם מרחם עליי ואני עדיין קיים, אלא הוא תובע ממני קשר, הוא רוצה את המצוות שלי, הוא עדיין לא מחק אותי.

שני שלבים אלו הופכים את התודעה, ממצב שהיו לי זכויות טבעיות, למצב תודעתי שכל מה שיש לי מרגע זה ואילך, זה בגדר נס גדול ומתנה מופלאה, כי בצד האמת בכלל לא מגיע לי.

אבל זה לא מספיק, למה?

הרי הכאב הכי גדול והקושי לסלוח יושב על הדבר הבא:

איך אחרי מעשה כזה רע, החיים ימשיכו כאילו הדבר לא קרה? איך אפשר להתעלם ממה שהיה? כל הרע נמחק? יש תחושה חזקה שהעבר לא משתחרר, אנחנו כאילו מנסים להתעלם, אבל בסוף זה קיים מאוד חזק ביננו, אז איך מתמודדים עם מה שהיה? להתעלם אי אפשר, לחזור אחורה ולמחוק גם אי אפשר? אז מה עושים? (זה נכון לגביי כל מטען שרובץ עלינו)

כדי להגיע לתיקון אמיתי, חייבים להתמודד באמת עם החטא.

זה יקרה, רק שבמצליח להגיע להבנה מהותית של המעשים הרעים שנעשו.

הרי אנשים שחטאו, לא מצליחים באמת להרגיש את עוצמת ההשלכות - הם בצד השני, הם הצד הפוגע, כיוון שאי אפשר לשאת את עוצמת הכאב והאשמה, האדם מקטין ומתיר את מעשיו. הם לא באמת חשים את הכאב של הנפגע, הם רק צופים מהצד.

אך במנגנון זה נשאר התהליך חסר ופגום.

ולכן מגיע השלב השלישי והעיקרי שבו מתחילה ההתמודדות האמיתית עם החטא -

קובי מצידו צריך להרגיש שענבל נושאת איתו את החטא, זה יקרה בתנאי שהוא יישא עימה את המשא הכבד של החטאים שהוא גרם. שהוא יהיה איתה בחוויה הנפשית עד הסוף, למרות שהוא זה שאחראי לחוויה הקשה. ענבל צריכה רק דבר אחד, שחווית החטא שקובי עשה, לא תשאר "שלו", אלא תהפוך "לשלנו". (לעבור מנפרדות לאחדות)

כלומר, שחווית החטא והקושי, תהיה חוויה מאחדת ביניהם ולא מפרידה.

קובי צריך להיות מסוגל לחוות יחד איתה לגמרי את החוויה הקשה שהיא עברה כתוצאה מהמעשים שלו.

למרות שהוא מצד עצמו מרגיש שזה קשה לו, אל לו לומר: "בואי נעזוב את מה שהיה ונתקדם הלאה"

כי עיקר התסכול של החטא, שהוא פעל בלי לחשוב שמעשיו פועלים על אשתו.

לכן בשלב השלישי:

זה שהיא משתפת אותו בכעסים, בכאב, ובכל ההשלכות של הנזק, זה הרחמים הכי גדולים מצידה.

היא יכולה לספר לו את כל החוויה הקשה, של מה שהיא חוותה בעקבות החטא. לא ממקום של "אני מאשימה אותך", אלא מתוך שותפות אמיתית בכאב שלה.

מכיוון, שאם היא מאשירה אותו כבעלה, אבל לא משתפת אותו בכאבה ובהשלכות, הוא נשאר עם החטא לבד.

בכך שהיא מכניסה אותו לחוויה הנפשית של מעשיו (כי הרי היא מבינה הכי הרבה והכי מדוייק את ההשלכות של מעשיו) רק כך, יהיה אפשר לבנות את הדרך הראויה לקשר, כי היא יוצרת לו, נתיב אמיתי לשפר את דרכיו.

זה הרחמים היותר גדולים.

זה שאשתו מספרת לו את כל החוויה הקשה שהיא עברה - הקושי והחטא הופכים להיות משהו שמאחד אותם ולא משהו שמפריד אותם.

בדיוק כמו בחזרה בתשובה למול הקב"ה, אם נבין שהקב"ה ברחמיו איתנו, נושא את זה, אז החטא לא נשאר רק שלי הקב"ה ברחמיו הגדולים נושא עוון ופשע.

(התהליך הזה נכון גם לדברים קטנים, לא חייב שיקרה חטא גדול כדי לחזור בתשובה אמיתית.

בתוך קשרים, גם חוסר תשומת לב לצרכים של בני הזוג והתייחסות לא נאותה, היא סיבה להתחיל מייד בתשובה)

דע מאין באת.

"זה הזמן לסלוח, לוותר לשכוח, גם אם זה קשה, שנינו יחד את הכל עוד נשנה!" איך אפשר לסלוח למי שעשה לנו רע? שפגע בנו באופן כל כך נבזי, שהזיק לנו ואפילו לא שילם על מעשיו? איך אפשר להפסיק לכעוס כשכאב הפגיעה כל כך חי בתוכנו?

"כמה פעמים היא תזכיר לי את זה שוב ושוב? אני יודע שאני אשם, ביקשתי סליחה, אני מצטער, מה עוד אני יכול לעשות? איך אפשר לבנות ככה את הקשר, כשהיא כל הזמן מזכירה לי את מה שהיה?" אמר קובי בייאוש

"גם אני לא מבינה את עצמי, למה אני עדיין כועסת? הרי כשהכל התגלה, הוא מייד ביקש סליחה ואז הגענו לטיפול.

הוא באמת עושה שינויים, איך יכול להיות שעברה שנה ואני עדיין לא סולחת? תעזרי לי להבין, למה אני לא מצליחה לסלוח? אני פשוט לא מצליחה!!

אני כל הזמן נזכרת במה שהוא עשה, מילא היה מגיע לי, אבל לא הגיע לי, זה פשוט רוע לשמו" כעסה ענבל ושתקה עם עיניים דומעות.

למה ענבל לא מצליחה? האם זו אשמתה? או שאולי יש פה משהו עמוק יותר? ראשית נזהה את המחשבות שמציפות את ענבל:

"איך הוא העז לעשות לי את זה? איך אני יכולה להמשיך אחרי הפגיעה הזו שזילזלו בי והשפילו אותי?"

"למה בכלל שאני אסלח לו? איפה יהיה הצדק בעולם אם אני אסלח? אין דין ואין דיין? זה עולם של תוהו!"

מחשבות אלו, מעצימות את תחושת הפגיעה.

תחושה חזקה של חוסר צדק, עוול ופחד לסלוח, מתוך תפיסה שעלינו להתחזק בכעס, כדי לא להצדיק את המעשה הרע שהתרחש.

על מנת להיכנס לתהליך אמיתי של תיקון, לפני הכל, חייבים להתחיל ממקום בסיסי: האדם שפגע, חייב לעמוד מול האמת! לעמוד נוכח מול מעשיו הרעים, לא להצדיק את הנסיבות שהובילו לרע, לא לנסות לצאת מזה על ידי הקטנה ומזעור נזקים, אלא לקחת אחריות אמיתית.

קובי צריך להרגיש בנקודה פנימית משמעותית, שהוא בחר לחטוא.

כשהוא אמר: אני אשם וביקש סליחה, ענבל לא הצליחה לקבל את זה, כיוון שהיא מרגישה פנימית שאין הלימה בין המילים לבין הפנימיות של קובי.

היא לא מרגישה ממנו את הכאב והצער הפנימיים שבנפשו, היא לא ראתה שזה גרם לו רצון עז להשתנות, הוא היה במגננות וזה כלשעצמו, לא איפשר אפילו להתחיל שום תהליך.

רק לאחר שקובי יתחיל לקחת אחריות מלאה למעשיו וירגיש ש"היתה לי בחירה לנהוג אחרת ובהרתי ברע"

הוא יוכל לעבור לשלושה שלבים נוספים על מנת להגיע לתיקון אמיתי.

שלב ראשון:

עליו להגיע להבנה "בגלל מה שעשיתי, אין לי שום זכות קיום ליד אשתי, זה נגמר, לא מגיע לי שום יחס, אין לי שום זכויות בקשר הזה"

כל הזכויות הטבעיות שהיו עד היום נגמרו.

עצם זה שהיא מתייחסת אל קובי, זה בגדר נס.

הוא קיבל את חייו בחזרה וזה רק בזכות רחמיה של ענבל.

כל עוד קובי אוהו בזכות הקיום שלו, זה לעולם לא יגיע לחידוש ורענון הקשר, שבא בעקבות החטא. (המקום הנפשי של "זו זכות" מאוד טבוע היום בנפש.

אז זה שינוי תודעתי עמוק וקשה ליישום, כי הרבה אנשים אומרים: "טעיתי חטאתי נכון אבל ביקשתי סליחה, זה לא אומר שנגמרו לי כל הזכויות בקשר".

האמת היא, שכן נגמרו לך כל הזכויות בקשר, שהרי בחרת לפגוע, ידעת שזה יצער את אשתך)

שלב שני

זה שהיא עדיין מתייחסת אליך כאל בעלה, שהיא מעוניינת בקשר כלשהו (אפילו בזה שהיא שואלת אותך אם קנית את זה ואת זה במכולת?) זה לא רק שאני עוד קיים, אלא יותר מזה אני עדיין בעל, זה עוד נס! וזה עוד שלב ברחמים של ענבל כלפיו. (זה בדיוק כמו הקשר שלנו עם הקב"ה.

הדבר שבעל תשובה משנה בתודעה, זה שלמרות חטאיו, עצם החיים שלו, זה רק

התוועדות
התוועדות

הרב שמואל סלביצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

דרייב אין ביום!

בני הזוג רבו בשקט במשך שעותיים בסלון, ולא קלטו שהאורחת יושבת... במטבח! < המיליארדר שרק חיפש חבר תמיד היה מוקף באנשים, אך היה בודד < מה כדאי לחפש בחלל של טבעת הנישואין ומה למדתי מהדולר שהרבי נתן ל... בובה?

יש בנו תשוקה עצומה לאחדות וחיבור עם אנשים אחרים.

אנחנו בתקופת ספירת העומר, ובדיוק בפרשת השבוע התורה מספרת על מצוות ספירת העומר, ובמצווה הזו יש משהו מוזר: מצד אחד, אם מישהו התחיל לספור ואחר כך שכח יום אחד, הברכה שהוא בירך על הספירה בהתחלה היא ממש לא ברכה לבטלה - כי את המצווה של אותו ערב הוא קיים. מצד שני, התורה אומרת לנו "שבע שבתות תמימות תהינה", יש פה מושג של שלמות וכלל שמחבר את כל הפרטים. אז יש כאן שני דברים לכאורה הפוכים: מצד אחד ספירה ייחודית לכל יום, ומצד שני כל ספירה היא חלק מהשלם.

אנחנו הרבה פעמים נפגשים עם זוגות, שבהתחלה הקשר שלהם היה נפלא, עם התקשרות פנימית ואהבה, ופתאום שומעים שחס ושלום זה לא הולך. אנחנו הרבה פעמים פוגשים קשרים בין הורים לילדים שבגיל צעיר הכל היה טוב, ופתאום כשהילד מתבגר זה לא הולך. מה הסיבה לזה? יש ביניהם הרבה אהבה, הרבה קשר פנימי ועם כל זה יש פיצוצים. זה קורה גם בין חברים מאוד טובים וגם בתוך ארגונים וקבוצות. מה חסר פה? מה הסוד שיכול לייצר קשר פנימי ועמוק שיישאר לטווח ארוך?

כשמתבוננים בטבע האנושי שהקדוש ברוך הוא טבע, רואים משיכה מנוגדת לשני כיוונים. מצד אחד, אדם נמשך לייחודיות - הוא רוצה להיות מיוחד. להיות אחרת, לחשוב אחרת, לעשות אחרת. מצד שני,

ואם נתרגם את זה אלינו : האם אנחנו צריכים להשקיע באחדות בינינו או דווקא בייחודיות שלנו ?

הרבה אנשים קשורים לארגון או קבוצה, שיש להם מטרה משותפת, אבל הם לא מוותרים על הרצון להיות מיוחד. מצד שני, יש אנשים מיוחדים מאד, שהצליחו בתחומים מסוימים ויש להם ייחודיות, אבל בתוך תוכם הם מרגישים חסר עמוק – כי הם לא שייכים לקהילה. אנשים מוצלחים ומוכשרים מאוד, שלא צריכים כלום חוץ מהמחשב שלהם, הרגישו כל כך רע בבידוד ובסגרים.

ביקרתי פעם בקהילה של הבן שלי בארצות הברית, ושמעתי יהודי אחד מהקהילה – מיליארדר שיש לו הכול, כולל מטוס פרטי ובתים בכל העולם – אומר: "יש לי הכל אך אין לי כלום, כיוון שאין לי חברים באמת עד שפגשתי את הרב הזה של בית חב"ד, הוא החבר היחיד שלי..."

ככה בנוי הטבע האנושי, משני הקצוות הפוכים: להיות יחד, ולהיות מיוחד. מה המקור של שתי התכונות האלה, ואיך מאזנים ביניהן נכון ?

מנהגי האבלות שמסתיימים היום אצל חלק מעדות ישראל, הם כידוע בגלל תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה. כולם שואלים איך זה קרה דווקא לרבי עקיבא, שהיה "הרבי של אהבת ישראל". הוא זה שאמר "ואהבת לרעך כמוך – זה כלל גדול בתורה". גם בחיים האישיים שלו, הוא היה יהודי של אהבה. אז איך יכול להיות שעשרים וארבעה אלף התלמידים שלו לא כיבדו אחד את השני ?!

התשובה פשוטה ענתה: תלמידי רבי עקיבא אהבו מאוד אחד את השני, עד כדי כך שהם נקראים "שנים עשר אלף זוגות" – הם לא היו עשרים וארבעה אלף יחידים, הם היו "זוגות". הם היו קשורים אחד לשני בלב ונפש, אהבו אחד את השני עד הסוף. הבעיה שלהם לא הייתה באהבה, הבעיה הייתה בכבוד.

יש אהבה, ויש כבוד – וזה לא אותו דבר. אפשר לראות את הרבה בתורה: מצד אחד יש לנו את הפסוק "ואהבת לרעך כמוך", ומצד שני המשנה אומרת "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך". המדרש אומר: "כך אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, כלום חסרתי לכם ? נתתי לכם הכול ! מה אני מבקש ? איני מבקש אלא שתהיו אוהבים זה לזה ותהיו מכבדים זה לזה" – אהבה זה לא כבוד.

לא רק שזה לא אותו דבר, אהבה וכבוד הם שני דברים כמעט הפוכים – ומהם נולדות התכונות המנוגדות של ייחודיות מול אחידות.

אהבה היא הרצון להעניק למישהו אחר ולהרגיש אחד אתו. אפשר לראות ש"אהבה" ו"אחד" הם אותה גימטרייה, כי אהבה מאחדת. לכן אנחנו אוהבים באופן טבעי את הילדים והמשפחה שלנו, כי יש לנו מקור משותף. לכן אהבה צריכה בסיס משותף – כשאני אוהב מישהו, אני מחובר אליו. אני מרגיש שהוא מבין אותי, אני נהנה מהחכמה שלו, הוא נותן לי הרגשה טובה – אז אני רוצה שהוא יהיה חלק מהחיים שלי.

אהבה זה נפלא, אבל יש בה בעיה אחת: השורש של האהבה הוא האגו שלנו. בחסידות אומרים את זה כך: "יש מי שאוהב". באהבה אני בעצם מרגיש את עצמי – הרי למה אני אוהב ? כי זה עושה לי טוב. אני לא באמת אוהב אותו, אני אוהב את עצמי – בדיוק כמו שמי שאומר "אני אוהב שוקולד" מתכוון לזה שהוא אוהב את עצמו.

אותה נקודה גם בחסד: כשאנחנו פועלים מתחושת חסד, אנחנו לא בודקים את הצד השני. זה בא מהצורך שלנו לתת, ולא תמיד זה עונה על הצורך האמיתי של מי שמקבל. כשבא עני ומבקש צדקה, באופן אוטומטי אנחנו נותנים לו כסף – שזה נפלא, אבל לפעמים הוא עלול להשתמש בזה בצורה שרק תזיק לו ותהרוס לו הבית והמשפחה. אנחנו לא קוראים לבנאדם הביתה ויושבים אתו על כוס קפה כדי להבין מה באמת הבעיה שלו ואיך לעזור לו למצוא עבודה. אנחנו מחפשים להרגיש טוב עם עצמנו, לדעת שנתנו.

לעומת זאת, מה זו "גבורה" ? השם השני של הגבורה הוא הדין. כל המהות של דין היא להתייחס לצד השני – האם מגיע לו לא, האם הוא צריך לקבל וכמה ואיך. "גבורה" זה לסלק את עצמך ולפנות מקום למי שמולך, כמו שאומרים חז"ל: "איזהו גיבור ? הכובש

את יצרו". אני לא פועל בצורה ספונטנית בשביל עצמי ובשביל ההרגשה הטובה של הנתינה, כאן אני נותן את מה שהמקבל באמת צריך לקבל.

כבוד, כמו גבורה, אומר שאתה נותן לצד השני את מה שהוא צריך לקבל. אתה לא נותן את מה שאתה מרגיש שאתה רוצה לתת. בכבוד אתה חייב להתייחס לשוני של האחר, לכבוד אותו למרות שהוא לא חושב כמוך ולא נראה כמוך. כבוד הוא מלשון כובד, משקל. כי כבוד זה הערך שאתה נותן למישהו אחר.

הכבוד הוא אתגר אמיתי, כי הוא דורש מאיתנו לשים את עצמנו בצד ולראות את השני. יש הרבה זוגות שלא חסרה ביניהם אהבה, אבל כבוד חסר. יש הרבה הורים וילדים שיש ביניהם אהבה גדולה, אבל חוסר הכבוד פירק את הקשר ביניהם. ילדים עוזבים את הבית כי הם מרגישים שלא נתנו להם כבוד, שלא התייחסו לרגשות שלהם ולייחודיות שלהם.

כשמתחננים מרגישים אהבה גדולה, ובראש כבוד רואים את החיים הנפלאים של הבודד. אבל אחרי כמה שנים פתאום מתברר שהוא והיא לא חושבים אותו דבר, לא אוהבים את אותם דברים וסדרי העדיפויות שלהם שונים אחד מהשני. כשצפים הניגודים, אז האתגר הוא לכבוד.

הנה דבר נפלא. בגמרא כתוב על היחס שהבעל צריך לתת לאישה: "אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו" – הכבוד הוא "יותר מגופו". כי כדי לכבד אדם צריך לצאת מהגוף שלנו, מהעיסוק בעצמנו, ולראות את העולם מהעיניים של השני.

לפני החתונה שלי, ניגש אליי המשפיע ר' מענדל פוטרפס ושאל אותי אם כבר קניתי טבעת. כשאמרתי שכן, הוא ביקש לראות אותה. הוא החזיק אותה ואמר לי: "מה אתה רואה ?", וענית: "טבעת". מה עוד אתה רואה ? ענית: "זהב צהוב עגול" ואז ר' מענדל אמר: "את העיך אתה לא רואה – את החלל... כשמתחננים צריך לפנות מקום בלב כדי לקבל את בן או בת הזוג".

לכן התורה מצווה אותנו לכבד את ההורים, כמו שמסביר המהר"ל. לאהוב את ההורים זה טבעי, כי אנחנו משפחה. החכמה היא לכבד – לכבד זה להעריך גם את השוני שיש בשני, למצוא את הטוב. אפשר לראות בקשרים בתוך משפחות שלפעמים לילדים או להורים יש טענות, ש"לא מכבדים אותי" ו"לא מעריכים אותי" – וזה מה שהורס את הקשרים. כי כל אחד צריך לתת לשני תחושת ערך ומשמעות, וזה מה שמחזיק את החום והאהבה והקשר.

פעם בחלוקת דולרים עברה לפני הרבי משפחה, עם ילדה שהחזיקה את הבובה שלה. ההורים ניסו לשכנע אותה שתעזוב את הבובה כי זה לא מכובד, אבל היא לא הסכימה. כשהגיע התור שלהם, הרבי נותן דולר לאבא ולאמא וגם לילדה. ואז הרבי שואל את הילדה: "מה השם של הילדה שלך ?", למישהו שעמד בצד נפלט מהפה "זה לא ילדה זה בובה" אך הרבי כאילו לא שמע ושאל שוב "מה שם הילדה שלך" והילדה עונה: "חיה מושקא". הרבי לוקח דולר ושם על הבובה ואומר: "זה בשביל חיה מושקא..."

הרבי התייחס לילדה לפי ההבנה וההרגשה שלה. היא הרגישה שהבובה היא הילדה שלה.

ככה זה בזוגיות, בהורות ובכל הקשרים החברתיים שלנו. צריך להעניק ולתת, אבל הכי חשוב זה לתת לפי מה שהזולת צריך ורוצה. ככה זה גם בין מורים ומחונכים. לא יכול להיות שמורה יכנס לכיתה, יעביר את השיעור וילך, כי "אני אמרתי את השיעור, מי שהקשיב הקשיב ולא אכפת לי". המורה צריך ללמוד עם התלמידים שלו, להבין אותם ואת הראש שלהם.

הרבי שאל פעם מורה כמה זמן לוקח לו להכין את השיעור, והוא ענה: "עשרים דקות, אני מלמד רק גמרא ורש"י". אמר לו הרבי: "ללמוד את הגמרא ורש"י לוקח עשרים דקות, אבל להכין את השיעור צריך שעה ויותר".

עכשיו נחזור לתלמידי רבי עקיבא ונבין מה קרה ביניהם. תלמידי רבי עקיבא אהבו אחד את השני באהבה עזה. אבל דווקא בגלל זה, הם לא כיבדו אחד את השני. שאל אחד מהם הייתה שיטה משלו בעבודת השם, דרך לימוד משלו, הספרים שהוא מחובר אליהם וסגנון התפילה שלו. כל אחד הרגיש שהדרך שלו היא האמת,

דרייב אין בום!

גם להיות חלק מהכלל ולמצוא את המשותף עם הקהילה והציבור.

הגמרא מספרת על רשב"י סיפור נפלא: "מעשה בתלמיד אחד של רבי שמעון בר יוחאי שיצא לחוץ לארץ וחזר עשיר, והיו התלמידים רואים אותו ומקנאים בו, והיו מבקשים לצאת לחוץ לארץ. וידע רבי שמעון בר יוחאי והוציאן לבקעה אחת והתפלל ואמר: 'בקעה בקעה, מלאי דינרי זהב'. התחילה מושכת דינרי זהב לפניו. אמר להם: 'אם זהב אתם מבקשים, הרי זהב יש לכם, טלו לכם. אלא הווי יודעין - כל מי שהוא נוטל עכשיו, חלקו של העולם הבא הוא נוטל. שאין מתן שכר התורה אלא לעולם הבא'."

הרבי שואל על הסיפור הזה שאלה מעניינת: תלמידי רבי שמעון היו אנשים נעלים. אם החבר שחזר מחוץ לתאום עורר בהם תשוקה לכסף, האם לא היה מתאים יותר שהרבי שלהם - רשב"י - ייתן להם דרשת 'מוסר' על זה שכסף הוא הבל הבלים וזה לא מתאים לתלמידי חכמים שלומדים תורה? והתשובה: רשב"י כמחנך הרגיש שהתלמידים שלו בבעיה, הם ירדו למקום לא טוב. אז הוא ירד איתם ביחד ל"בקעה", הנמיך את עצמו לשאיפות שלהם - והראה להם בדרך שלהם מה המשמעות של הבהלה שלהם לזהב. שוב - היחס שלו לאחרים היה כולו כבוד.

יום אחד, יהודי מפלורידה בשם ארתור רוזנפלד לוקח את המכונית ונוסע לענייניו. בדרך הוא עובר בבית קפה דרייב-אין. הוא מוסר את ההזמנה ומתקדם לחלון שבו מקבלים את ההזמנה. הוא רוצה לפתוח את החלון ולקחת את ההזמנה שלו, ופתאום המכונית נתקעת כמה מטרים משם. הוא מנסה להתניע, אבל לא מצליח ואין לו מה לעשות.

מאחוריו עומדת בתור עוד מכונית, והנהג מתחיל לצפור לו. רוזנפלד מסמן לו עם היד שהוא תקוע ומנסה לתקן את התקלה, אבל הנהג שמאחור מתחיל לצעוק, פותח את הדלת של המכונית שלו ומקלל אותו במילים מלוכלכות. כשגם זה לא עזר, הוא נכנס למכונית שלו ונכנס במכונית של רוזנפלד מאחורה - ופתאום המכונית התקועה התניעה...

רוזנפלד נותן את כרטיס האשראי שלו כדי לשלם, ואומר למוכרת שהוא רוצה לשלם גם על ההזמנה של הנהג שמאחוריו שקילל אותו ונכנס בו. והוא מסביר לה למה: "הוא כל כך כועס ועצבני. כנראה היה לו יום קשה. אולי יש לו בעיות בפרנסה, אולי בעיות במשפחה, אולי בעיות עם הילדים שלו. אני רוצה לעשות לו קצת מתוק בחיים, קצת אור בעיניים. אני רוצה לשלם בשבילך". המוכרת מאוד התפעלה ואמרה לו "אתה באמת אדם מיוחד".

ואז מגיע הנהג שבמכונית מאחור, עוצר לקבל את האוכל ובא לשלם. והמוכרת אומרת לו: "זה שולם. סע". האיש מתפלל ואומר למוכרת "אני לא שילמתי", ואז המוכרת מסבירה לו: "זה שנכנסת בו וקיללת אותו - הוא שילם עליך". האיש היה בהלם, "למה הוא שילם בשבילי?" והמוכרת סיפרה לו את מה שרוזנפלד אמר - "הוא אמר לי שכנראה אתה עובר זמן קשה, לא טוב לך בחייך והוא רוצה לעשות לך קצת טוב על הלב, ולכן שילם בשבילך".

רק אחרי שתי דקות הוא הצליח להתאושש מהמחווה הזו, ואז הוציא את כרטיס האשראי שלו ואמר: "גם אני רוצה לעשות טוב למישהו, תשלמי על הבא בתור מאחוריי..."

מה קרה שם? הנהג שקילל הרגיש שרוזנפלד מכבד אותו, שהוא מרגיש אותו ואת הסבל שלו. הוא לא הכיר אותו ולא ידע אפילו איך קוראים לו, זה גם לא היה אכפת לו אם הוא צודק; הוא רצה לעשות לו טוב.

הגיעה המכונית השלישית, וגם היא רוצה לשלם ואז המוכרת אומרת לו "כבר שילמו בשבילך". מי שילם? והיא מתחילה לספר את כל הסיפור. גם הוא התרגש ושילם עבור המכונית הבאה.

במכונית הרביעית, למוכרת היה סיפור יותר ארוך וכך השרשרת הזו המשיכה הלאה. יותר מעשרים אנשים שילמו אחד על השני.

איזה אור גדול יהיה כאן כשנלמד לכבד אחד את השני! כל המדורות שבעולם יהיו קטנות לידינו! לחיים!

ובגלל האהבה שלו לאחרים שלו - הוא הרגיש שכולם מוכרחים גם הם להיות כמוהו ולהצטרף לדרך האמת ולעבוד את השם באותה צורה כמוהו. מה לא היה להם? כבוד. הם לא נתנו מקום לאחר, הם לא הבינו שלכל אחד יש את הדרך שלו בעבודת השם ואת הייחודיות שלו. כל יהודי הוא משהו מיוחד, ואנחנו לא צריכים להיות אותו דבר כולנו.

הגמרא אומרת: "כשם שאין פרצופיהם שווים, כך אין דעותיהם שוות". **מסביר הרבי מקוצק: מה ההשוואה בכלל בין פרצוף לדעה?** זה מלמד אותנו משהו עמוק מאוד - אף פעם לא מפריע לנו שאדם אחר נראה אחרת מאיתנו. להפך, אם נלך ברחוב ונפגוש אדם שנראה בדיוק כמונו ויחקה כל תנועה שלנו, ויחשוב כמונו וירגיש כמונו - נרגיש שיש לנו כפיל ואנחנו מיותרים כאן בעולם. וזו בדיוק הנקודה: אנחנו צריכים לקבל באותה דרך גם את השוני בעמדות ובדעות ובסגנון.

הקדוש ברוך הוא ברא כל אדם עם הייחודיות שלו, כל אחד הוא משהו אחר. אפשר להתווכח, אנשים בהחלט שוגים וטועים - אבל צריך לדעת להקשיב, ואולי גם לקבל נקודה של אמת מכל אחד. יכול להיות שהדעה הנגרית תחדד את העמדה שלי, ויכול להיות שאלמד משהו ואסכים אתו. אבל אסור שהוויכוח יהפוך לסכסוך, אסור להעביר את הוויכוח לרמה האישית ולפסול את האדם שחושב אחרת ולשלול אותו. גם חילוקי דעות צריך לנהל מתוך כבוד והערכה אחד לשני. יש הבל בין ויכוח ומחלוקת: בוויכוח שוללים את הרעיון של האומר, ואילו במחלוקת שוללים את האומר.

אישה אחת בארצות הברית שחזרה בתשובה, הזמינה חברה שלה לעשות אצלה שבת. ליל שבת אחרי הסעודה, למארכת היה ויכוח עם בעלה. הם לא רצו שהאורחת תשמע את הוויכוח, אז הם ירדו שניהם לקומה למטה וישבו בסלון להתווכח. אחרי כמה שעות הם עלו לחדר השינה, ובדרך עברו במטבח והוכו בהלם: האורחת ישבה שם עם כוס תה, היא שמעה הכול... איזה מצב רוח דיכאוני, איזו הרגשה איומה - הם הביאו אותה כדי שתטעם מה זו שבת במשפחה יהודית ותרצה להתקרב, ובמקום זה היא שמעה את הסכסוכים והמריבות האישיות.

במוצאי שבת האורחת ניגשת לחברה שלה ואמרת: "הייתה לי שבת נפלאה. אני רוצה לעשות כמה שינויים בחיים שלי בעקבות מה שחוויתי כאן. ואת יודעת מה הכי הרבה השפיע עליי? הוויכוח שלכם. הייתם חלוקים בדעתכם, אבל התווכחתם בכבוד ובהערכה אחד לשני, הקשבתם אחד לשני. זה מה שהרשים אותי יותר מהכול".

כבוד אי אפשר לזייף. כבוד זה לא רק להיות נמוס כלפי חוץ, אלא באמת להעריך את האחר. איך עושים את זה? מה יגרום לנו לכבד ולהעריך אחרים?

כשמתכילים על הפנימיות של מי שמולנו, זו הדרך לכבד אותו. כמו שלי יש נשמה קדושה, כך לכל יהודי יש נשמה אלוהית, "חלק אלוהי ממעל ממש". כמו שאמרו חז"ל: "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" - והמשמעות העמוקה של הדברים היא: בדיוק את מה שאתה מעריך בעצמך, תעריך באחרים. כך יש קשר עמוק עם הקדוש ברוך הוא, נשמה, וגם בו - וזו כבר סיבה לתת לו את כל הכבוד שבעולם.

וזו העוצמה הכי גדולה שיכולה להיות לבנאדם. חז"ל אמרו: "איזהו מכובד? המכבד את הבריות". כשאתה מכבד ומעריך מישהו שלא מרגיש ולא חושב כמוך, זה כבוד הכי גדול עבורך בעצמך. הכבוד שאתה נותן לשני, ההערכה שאתה מעניק לשני גם על דברים שלא נראים לך - זה מגלה את העוצמה ואת הגדלות שבך.

אז מה הסוד לחיי משפחה בריאים? מה הסוד לקשרים בריאים בין הורים לילדים? מה הסוד להשפעה טובה של מורים על התלמידים? מה הסוד של כל קשר אמיתי? - אהבה, בוודאי, אבל גם כבוד.

וגם באופן כללי יותר: כל אחד הוא חלק מהמערך, אבל ביחד עם זה כל אחד צריך לתת את הייחודיות שלו. אנחנו צריכים להשקיע בשני הדברים: לחפש את הייחודיות שלנו, את הצד החזק שלנו, ומצד שני

נמרוד הכופר

איתי אסמן

היום. הוא בא לידי ביטוי במפגש של אנשי היישוב החדש עם אנשי היישוב הישן. המשכילים והדור הצעיר שעלה לארץ זלזלו בדור האבות, הם לא ראו את העוצמות הפנימיות אלא את החולשה החיצונית. בקריאות ובכרזות של אנשי היישוב החדש לעלות לארץ, רואים איש חזק עם שרירים ומאחוריו בשחור לבן, רב חלוש עם זקן שנאחו בסורגי ברזל שנשאר בגלות.

הכופרים דחו את הדברים הטובים ביהדות בגלל חוסר הגבורה החיצונית, הם ראו יהודים שמרביצים להם. "חכמת המסכן בזויה ודבריו אינם נשמעים" אמר קהלת. הרב קוק סבר שכיום יש בדור נשמות שיכולות לאחד את הגבורה הפנימית יחד עם החיצונית, את "איזהו גיבור הכובש את יצרו" יחד עם הגיבור שמנצח את המלחמות. לא עוד סתירה אלא השלמה שמתבארת באוצר הרזים של רשב"י.

כך הוא כותב באחת מאגרותיו: "ומה שנוגע לכללות ההשתדלות שמשתדלים חלק מהצעירים שלנו בארץ ישראל להתעמלות, כדי לחזק את הכוח הגופני, אם תהיה בשביל המטרה שהאומה בשובה לארצה תהיה חמושה גם כן בכוח גשמי חזק, אין זה נוגע כלל למעשה לפי המצב של ירידת הקדושה בעוונותינו הרבים בדורנו. עניין זה הוא רק ציפייה לישועה, שיתן השם יתברך - ורוח חדש יבוא על לב הדור, להשכיל בדרכי ה'".

דבריו אלו של הרב קוק לא היו קלים לתפיסה בזמנו והוא הותקף עליהם, אך הוא הוכרח לפרסם "ואלה העניינים הם קשורים ברזי תורה ולמחשבות קדושות מאד, שהוכרחתי לגלות מעט מהם לתיקון הדור", להראות לצעירים השטופים באימוץ הגוף על ידי התעמלות, שהם חושבים זה לשלמות רבה, ומבזים הם את תופסי התורה בחשבם שאין להם מושג באימוץ החיים - שאין הדבר כן". בהמשך האגרת הוא מפרט שאימוץ הגוף של כלל ישראל יכול להוסיף כוחות גדולים שאפשר יהיה להשתמש בהם לעבודת הקודש של בניין הכלל וגם הטלת אימה על שונאי ישראל שמחפרים מערכות אלוקים חיים.

חשוב לציין שהרב קוק לא החניף לכופרים חלילה, אלא הסביר להם איך הגוף והנשמה אינם סותרים, אלא יכולים לפעול יחד לחיזוק בניין האומה בארצה. בתוכו של כל יהודי יש שאיפה פנימית כזו, רק צריך לדעת איך להראות לו אותה.

להצטרפות לקבוצת טיפ יומי בענייני קירוב ממגוון רבנים יש לשלוח הודעה ל 052-4295592

יום אחד בשירות הצבאי שלי הגעתי לבסיס בשומרון, שם ישבה חטיבת הנחל. עברתי דרך גוד 50, בגוד יקר זה נמצאים "בני הגרעינים", אידאולוגים חילונים שמגיעים מהקיבוצים והמושבים לאחר שנת שירות בה הם נמצאים יחד. הצעירים שם בעלי שאר רוח שבקיאם בספרות, שירה ופילוסופיה. ידעתי שיהיה שם מעניין.

איך שעברתי שם יחד עם עוד כמה דתיים, חבורת לוחמים צחקה עלינו. החלטתי לגשת אליהם ושאלתי אותם מה מצחיק. אמרו לי שזה מצחיק שהגיעו דתיים למקום של כופרים.

אמרתי להם "מימי לא פגשתי כופר". אחד הלוחמים שם נקרע מצחוק, שוב שאלתי "מה מצחיק", הוא אמר "אני הכופר הכי גדול בגוד ואתה מוזמן להכיר אותי". חבריו הנהגו לאישור הדברים. אמרתי לו "בשמחה", ושאלתי אותו במה הוא כופר.

הבחור התחיל לתת לי רשימה מכובדת של עבירות שהוא מבצע במהלך חייו, המתנתי שיסיים את

הנאום ואמרתי לו: "לא שאלתי מה אתה עושה אלא במה אתה כופר?", הבחור התחיל לחשוב וענה לי "אתה יודע איך קוראים לי? נמרוד! אתה יודע מי היה נמרוד?!", אמרתי לו "תראה נמרוד, לא שאלתי מה השם שלך ומה אתה עושה, אלא במה אתה כופר?". נמרוד לא ידע מה לענות. אמרתי לו "כדי לכפור, אתה צריך ללמוד הרבה תורה, ואז להתנגד לה, אתה לא יכול לכפור במשהו סתם ככה, זה לא רציני".

הוספתי שכופר אמיתי צריך גם להתנגד לעם ישראל ולא רק ישראל. בשלב זה נמרוד התקומם, אמר לי: "מה פתאום, אני מאוד אוהב את הארץ ואת העם שלנו, בשביל זה אני בצבא!" אמרתי לו שהוא לא כופר אמיתי וחבריו צחקו עליו. הצעתי לו ללמוד יחד תורה, הוא אמר "תגיעי לחמ"ל בשעה שש", הגעתי בזמן והבאתי ספר ללמוד איתו. נמרוד אמר לי "עזוב את הספר, אני רוצה לדבר איתך. הדברים שאמרת נגעו בי, אמא שלי מראשי השמאל בארץ, פעם הייתי שמאלני ושנאתי מתנחלים, עכשיו שאני משרת כאן בשומרון התחברתי למקום ולתושבים. אם חלילה יפנו אותם, אני לא יודע באיזה צד אהיה. ואני גם חוגג את חנוכה ופסח כי זה המסורת של העם שלנו". אמרתי לו בחיך שאני קצת מאוכזב שזה הכופר הכי גדול בגוד 50 ונמרוד התחיל לצחוק. הוספתי, שיסתכל בפירוש 'בעל הטורים' על נמרוד, שם כתוב שבעתיד יגידו בציון שכל מי שנולד בה הוא גיבור וגבה קומה כמו נמרוד. הפער בין אלו המכונים דתיים לאלו מכונים חילונים, לא נוצר

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרוקו ברקוד:

מבחר ספרי וסיפורי אמונה
 www.roshy.org | 052-5665005 | 02-6791122

מתארגנת דירה לבנות 24-28
 למגורים בסמיכות לראש יהודי תל אביב
 על מנת לקחת חלק במשימות החיבור והקירוב

לא אזיזי - סיר עם הפסקה לפרטים: 050-7770352

**נפשי
בשאלתי**

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

**מה הרעיון של "תפילה
בנוסח" עם מנגינה מסוימת?
זה לא הורס את הכוונה?**

אכן, לעתים הנוסח של הניגון באמת מקשה על הכוונה, אולם כולנו יודעים שיש גם הרבה נעימות ומנגינות שמעוררות את הלב ואפילו מועילות תועלת גדולה כדי שנוכל להיות שותפים מכל הלב למילות התפילה. העיקר הוא שתהיה התאמה בין הנעימה, הנוסח והמנגינות למצב הציבור.

ברוך השם, בימינו קיבוץ הגלויות קיבץ נוסחים ונעימות מכל תבל, וככל שעוברות השנים קהילות שונות סופגות ומתקשרות לנוסחים מגוונים. אמנם יש גם קהילות ששומרות בנאמנות ובמסירות גדולה על מה שקיבלו מאבותיהם, אבל יש גם הפרייה הדדית, ונדרמה שהיא מביאה עושר גדול ופותחת את הלבבות לשערים נוספים. דוגמה לדבר היא במקומות שבהם משלבים מנגינות אשכנזיות וספרדיות, פיוטים עם ניגונים חסידיים, ודווקא ריבוי הגוונים מרומם עוד יותר. אמנם לעתים יש בקהל מי שמתקשה להתחבר לחלק כזה או אחר. וגם אם יש מעט קושי בדבר לעתים, העושר העצום של עולם הנגינה בוודאי מסייע לעבודת התפילה ולרוממה ולעתים יש כאלה שצריכים גם להתאזר מעט בסבלנות.

אם יש לי שאלות על ה', זו כפירה?

איוב שאל שאלות קשות כלפי מעלה ורעיו תקפו אותו על כך. ולבסוף כשה' התגלה בסערה הוא אמר לרעים שאיוב צדק יותר מהם, כי יש שאלה שבאה מתוך אמונה, ויש תשובה שבאה מתוך ריחוק וניכור, והעמדה היא העיקר. דוגמה לדבר יש גם במגילת איכה, שכולה נקראת על שם השאלה איך הקב"ה עולל לנו את החורבן והגלות, ויחד עם זאת היא מביעה אמון עמוק שגם בשעת העונש הנורא - הכתובת שאליה אנו פונים היא המעניש עצמו, אבינו אב הרחמן.

הנקודה החשובה היא מה העמדה שממנה באה השאלה ולאן היא חותרת. יש מצב בו אדם אינו מאמין והוא שואל מעמדה של כופר שמנסה להבין או גרוע יותר, לקנטר. אך יש מצב בו אדם שואל כמאמין כי הוא רוצה ללבן ולברר, ובזה עסקו רבים מרבתינו: ספר הכוזרי והמורה נבוכים ורבים אחרים, שהעלו שאלות באמונה לציבור השואל. הם לא תקפו את השואלים אלא עסקו במתן מענה לשאלות.

ויש שאלות שמסתירות סימן קריאה המוחבא בסגנון השאלה. על זה אומרת הגמרא שאסור להטיח דברים כלפי מעלה, היות שזו לא שאלה אלא טענה. ואף על פי כן היא מביאה דוגמאות מדורות ראשונים שבהם הדבר התקבל.

**האם לימוד קבלה יגרום לי
להשתגע?**

לעתים ההיפך הוא הנכון, ואדם שנפשו טוערת ומתקשה למצוא את הגבולות הנכונים יכול להשתמש בלימוד הסוד ולתקן דרכו את חוסר האיזון שלו. אמנם עיקר הבעיה שעלולה להיווצר בלימוד הסוד היא אחרת: כאשר אדם לא עומד על הדברים לאשורם, והבנות לא נכונות עלולות לצייר לו תמונה מסולפת.

עלולה גם להיות נטייה לשטח דברים עמוקים ולעסוק בצד המכני שלהם בלי התוכן. הדבר דומה להבדל בין חיתוך בשר במטבח שמותר לכל אחד, לבין חיתוך בחדר ניתוח שמצריך הבנה רפואית עמוקה והכרה בערך חיי אדם. לעתים דווקא בעלי כשרון שיכולים להיכנס לרבדים פנימיים עלולים להפחית מהחשיבות שיש לחלק הנגלה של המציאות ושל התורה, ועל כן הזהירו רבותינו שהכניסה לעולם הפנימי צריכה זהירות.

אבל בדורות האחרונים הפנימיות התגלתה יותר ויותר, והיא מוסברת בדרכים שמתאימות לנשמות דורנו. במוכנים רבים החששות הוסרו והפנימיות נלמדת וגם נתבעת מבני דורנו לאין ערוך מאשר בדורות קודמים, יחד עם זהירות מתונה, כל אחד כפי הוראת רבותיו.

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברגנשטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

מסלול בית מדרש / מדרשה בראשות הרב יוסף צבי רימן

מבחן תל / פסיכומטר

ימי לימוד מרכזים

רמת לימודים גבוהה

אחוז השמה גבוה

מערך מלגות רחב

International Program: Computer Science Business Administration

המרכז האקדמי לב

*3239

www.jct.ac.il

קמפוס טל
בית הדפוס 7
גבעת שאול
ירושלים.

קמפוס לב
הוועד הלאומי 21
גבעת מרדכי
ירושלים.

בס"ד

איזה הרכב מתמטי מקשר בין התאריכים הללו?

פתרתם? מקומכם איתנו! במרכז האקדמי לב

קמפוס טל (נשים) | קמפוס לב (גברים)

יום חמישי כ"ד באייר 6.5

יום פתוח היברידי

17:00 אצלנו בקמפוס לבעלי תו ירוק
*בנוס מיוחד למגיעים

19:00 אצלכם בבית שידור חי באתר המרכז האקדמי לב

תואר של האוניברסיטה העברית*

< הפקולטה למדעי החיים והבריאות
* B.Pharm רוקחות (חדש)
B.S.N סיעוד
B.Sc ביואינפורמטיקה

< הפקולטה לניהול B.A
חשבונאות ומערכות מידע
תואר ב-3 וחצי שנים (חדש)
מנהל עסקים

< הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc
פיזיקה שימושית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
הנדסת תוכנה
הנדסת מערכות תקשורת
הנדסת תעשייה וניהול
מדעי המחשב
פיזיקה - מתמטיקה (חדש)

< תואר שני
DATA MINING M.Sc כריית מידע
M.Sc פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
M.S.N סיעוד: רפואה פנימית
Nurse Practitioner + M.S.N סיעוד

המכינה האקדמית
מכינת ריענון / מכינה מלאה

שנך לימוד אוניברסיטאי מענק מוגדל לבוגרי/ות שירות לאומי וצבא הלומדים בירושלים